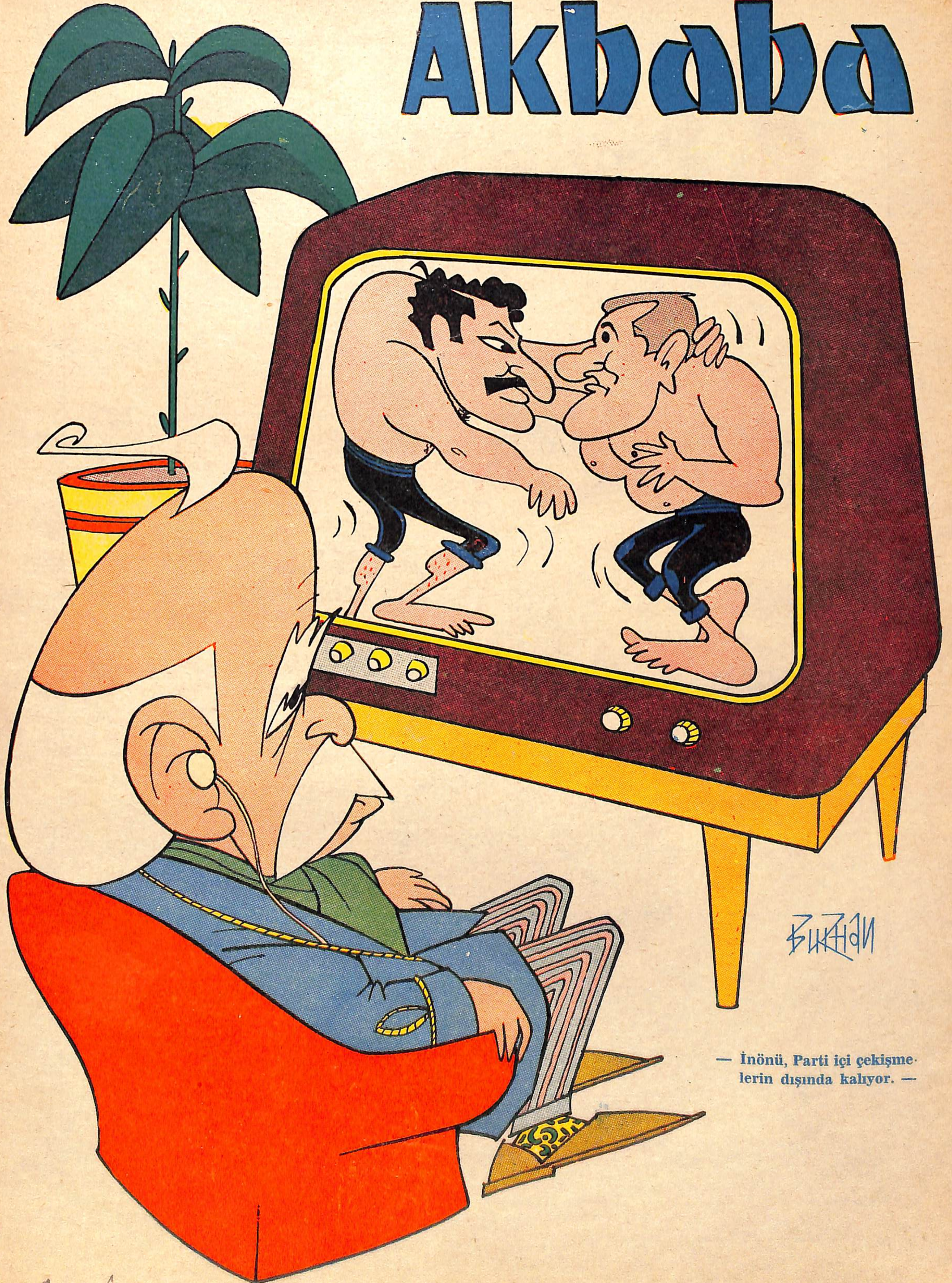
Akbaba

— İnönü, Parti içi çekişmelerin dışında kalıyor. —

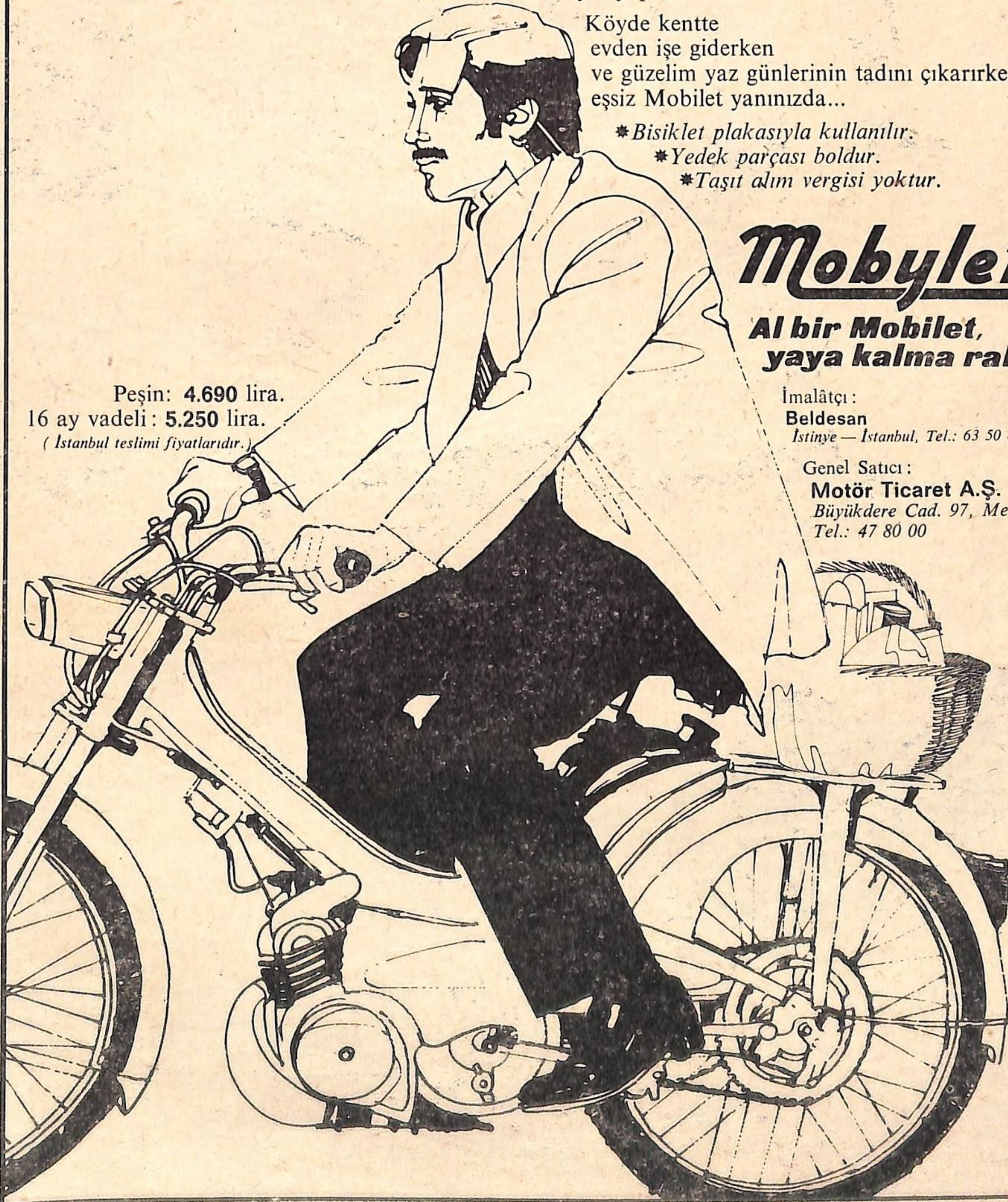
Pratik Mobilet

Mobilet uzun yolları yakın eder—*rahatlıkla.*
Mobilet sarsmaz—*çelik yaylı ön süspansiyonuyla.*
Otomatik Mobilet güçlüdür, hızlıdır—*dünyaca ünlü eşsiz motoruyla.*

İyi yol, kötü yol dinlemeyen Mobilet, dik yokuşları zorlanmadan aşar.
Yel gibi hafif ve çok ekonomik olan Mobilet
2 litre benzinle 100 kilometre yol yapar.

Köyde kentte
evden işe giderken
ve güzelim yaz günlerinin tadını çıkarırken
eşsiz Mobilet yanınızda...

* *Bisiklet plakasıyla kullanılır.*
* *Yedek parçası boldur.*
* *Taşıt alım vergisi yoktur.*

Mobylette

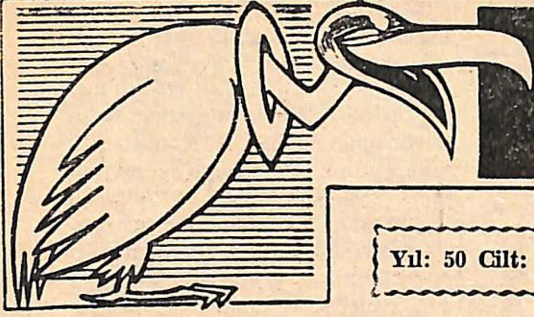
Al bir Mobilet, yaya kalma rahat et!

Peşin: **4.690** lira.
16 ay vadeli: **5.250** lira.
(İstanbul teslimi fiyatlarıdır.)

İmalâtçı:
Beldesan
İstinye — İstanbul, Tel.: 63 50 82 — 63 35 95

Genel Satıcı:
Motör Ticaret A.Ş.
Büyükdere Cad. 97, Mecidiyeköy
Tel.: 47 80 00

(Manajans : 975 — 55)

Akbaba

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 19 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Nisan 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

ERİM'E NE OLDU?

İLK bakışta bilmece sorusuna benzeyen bir durum karşısındayız:

— Erim niçin çekildi?

Patlama yokken, zelzele yokken, hattâ rüzgâr yokken bir binanın çöküverdiğini görseniz şaşmaz mısınız?

Erim'i de başta parlâmento çoğunluğu olmak üzere görünürdeki bütün güçler destekliyordu. Ne Cumhurbaşkanı çekilmesini istemiş, ne Güvenlik Kurulu ona karşı cephe almıştı. Aleyhinde ne basın ciddî bir tıs çıkarıyor, ne sokakta bir nutuk çekiliyordu.

Üstelik ekonomik durum da iyiye gitmekteydi.

Ne oldu öyleyse?

Partilerin, genel yetki isteğine hayır demeleri çekilişin nedeni değil; ancak bahanesi sayılabilir. Bunun pratik bir önemi olmadığını Prof. Erim kendi söylemişti zaten.

«Kabine, İsmet Paşa desteğini çektiği için yıkıldı» demek de yeterli bir açıklama değildir. Çünkü bugünkü durumda İnönü'nün gücünün ne olduğu sorusunun ayrıca cevaplandırılması gerekir.

Binalar durup dururken bir yana devrilirse mühendisler nedeni her şeyden önce o taraftaki temelin bir bölümünün çökmüş olmasında ararlar.

Yanılmıyorsak İkinci Erim Kabinesinin durup dururken çekilmesinin de gerçek nedeni herhangi bir olayın yahut kişinin etkisi değil, temelindeki bir boşluğun gitgide genişlemiş olmasıdır.

İkinci Meşrutiyetten bu yana geçirdiğimiz bütün politik tecrübeler şunu gösteriyor:

Adına «Aydın Kamuoyu» diyebileceğimiz gücü kendi safına katamayan bir yönetimin Türkiye'de istikrarlı iktidar kurması zordur.

Gerçi 1950'den sonra sırf parlâmento çoğunluğuna dayanan politikacılar beşer onar yıl iktidarda kalmışlar, ancak çok geçmeden ayaklarının altından toprağın kaymaya başladığını görmüş ve sonunda tutunamamışlardır.

İster beğenin, ister beğenmeyin, demokratik sayın yahut saymayın, ülkemizin gerçeği budur. (İsmet İnönü de başarılı dönemlerinde gücünün büyük bölümünü aynı kaynaktan alır.)

Halk çoğunluğu tarafından seçilmiş bulunmak gibi bir dayanağı olmayan Prof. Erim ise Aydın Kamuoyu kendine sırt çevirdikçe temelin bir kenarındaki çöküntünün arttığını görmüş, sonunda dengeyi büsbütün yitirip devrilmeden çekilmiştir.

Söz konusu gücün etkisini açığa vuran başka belirtiler de vardır.

Gazete satışları, yurt nüfusunun belirli bölümlerinde her gün tekrarlanan birer küçük seçime benzer. Bir gazeteye verilen her 75 kuruş yahut 1 lira, parayla da ispatlanan bir sevgi ve inanç oy'udur.

O açıdan bakılınca, en eski ve büyük gazetelerimizden bazılarının son aylardaki serüvenleri ibret vericidir.

Aydın kesiminin ciddî yayın organları saydıkları bu gazeteler geleneksel okuyucularının hoşlarına gitmeyecek bir rotaya girerlerken birtakım iş çevrelerine şirin görüneceklerini, oralardan büyük destek bulacaklarını hesaplamışlardı.

Sonuç hiç de umdukları gibi olmadı:

Öyle gazetelerin satışları eskiye kıyasla yüzde kırka, otuza düşüverdi. Böylece cılızlaşan yayın organlarına velinimet çevrelerin ilgi ve desteği de hızla azalarak umulanın çok altına düştü tabiî. Şimdi kapanmak yahut satılmak şıklarının eşiğinde bocalayan o türlü gazeteler üstüne Babıâli'de her gün yeni söylentiler dolaşmakta.

Umut verici bir başka belirtiler koleksiyonu da kitap yayınları alanında sergilenmektedir.

Çeşitli güçlüklere rağmen birçok yayın müessesesi ülkemize ışık ve bilgi selleri akıtmak için tutarlı çalışmalarını sürdürüyor.

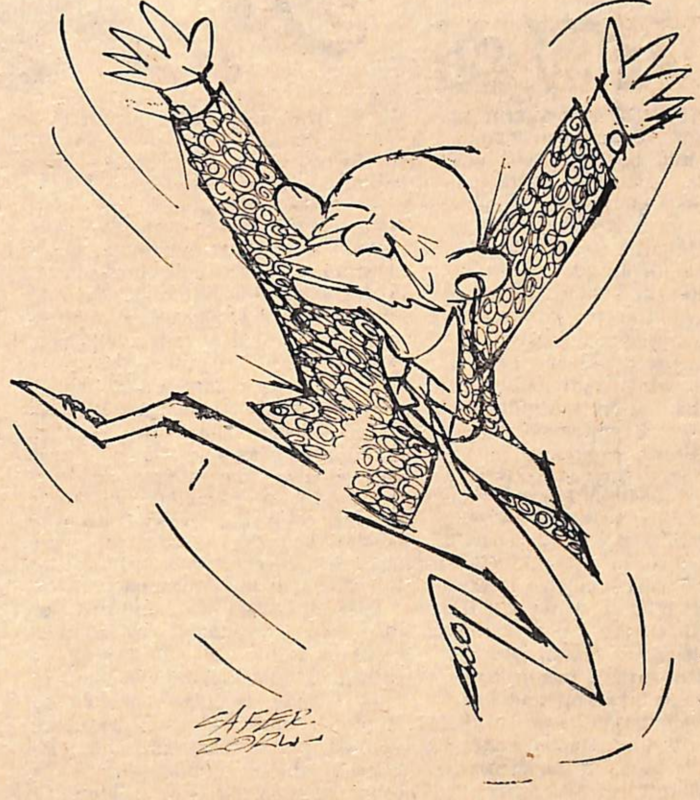
Hemen her gün bir yenisi çıkan pırıl pırıl kültür ve bilim kitapları birikimi, politikacılarımıza da yol gösterecek bir sağduyu hazinesidir. Bundan yararlanmayı bilmek kendileri için basit bir akıl gereği sayılır.

Yeni Başbakanın öyle bir alışkanlığı olan kişiler arasından seçilmesini özellikle gerekli görüyoruz.

Kim olursa olsun, onun Aydın Kamuoyumuz ile ilgili bütün belirtileri hesaba katmakta dikkatli davranacağını da umar, kendisine şimdiden başarılar dileriz.

AKBABA

Tarihi eserlerden vergi alınmayacak. — Gazeteler —

Yazısız

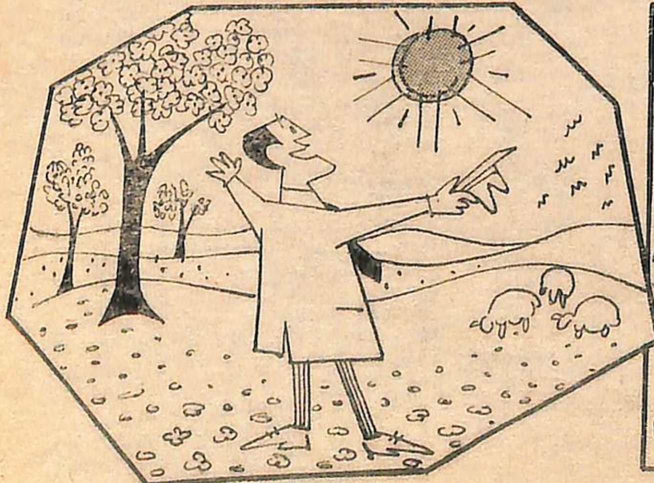
AKBABA LOTO'da kazananlar

Gelecek sayımızda

Okurlarımızın büyük bir ilgiyle katıldıkları AKBABA LOTO yarışması sonuçlanmıştır.

Çekilecek kura sonucu 2000 liraya kadar kazanacak okurlarımızın adlarını gelecek hafta yayımlayacağız.

Gelecek sayımızı bekleyiniz.

Yurtta bahar...

Ankara'da bahar!

HAKKI-HUZUR

MUZAFFER İZGÜ

GEÇENLERDE gazetelerin kimisinin üçüncü sayfasında, kimisinin beşinci sayfasında, kimisinin de sekizinci sayfasında şöyle bir haber çıktı: «Bir Belediye Meclisi üyesi arkadaşları tarafından dövüldü». Haberin başlığı bu idi. Haber olarak da altında şunlar yazılıydı. «Dikkavak bucağı belediye meclisi üyesi Hasan Pekrahvan'ı arkadaşları kıyasıya dövmüşler ve komalık etmişlerdir. Hasan Pekrahvan komada olduğu için ifadesi alınamamış, tüm üyeler tarafından neden dövüldüğü öğrenilememiştir.»

Biz size Hasan Pekrahvan'ın neden tüm belediye meclisi üyeleri tarafından dövüldüğünü burada açıklayalım. Kimbilir, belki de siz şimdi bunun bir, o partili, bu partili olduğu gerekçesiyle dövüldüğünü, veya arkadaşlarına konuşma sırasında hakaret ettiğini sanacaksınız. Hiç biri de değil. Çünkü belediye meclisinin içerisinde Hasan Pekrahvan'ın tuttuğu partiyi, meclis üyelerinin yüzde sekseni tutmaktadırlar... Ancak meclisin muhalifi üç kişidir. Ama ne yazık ki, Hasan Pekrahvan'ı, muhalif muvafık, hepsi bir olup dövmüşlerdir...

İlk kez, geçen Haziran ayının toplantısı olacaktı galiba. İşte o toplantıda, bir üye tarafından ortaya, zelzele konusu atılmıştı. Konuşmacı:

«Kazazedelere, Dikkavak belediyesi olarak da elimizden geleni yapmalı, hiç olmazsa, depremin olduğu ilçe kaymakamlığı emrine olmak üzere, belediye bütçesinden beşyüz lira göndermeliyiz» demişti.

Ondan sonra söz alan Hasan Pekrahvan, kürsüye gelerek:

— Arkadaşlar, demişti, felâketin olduğu yerdeki insanlar da bizim ırkımız bizim soyumuzdan. Onlar da bu vatanın evlâtları... Bu bakımdan, biz de belediye mencilis üyeleri olarakdan, onların yardımına goşmalıyız... Arkadaşlar, diyom ki, biz belediye mencilis üyeleri olarakdan, bir aylık hakkı huzurlarımızı, bu felâket yerine gonderelim diyom...

Salon bir anda alkıştan inledi. Dışarıdan duyan, sanki salonda beşyüz kişinin olduğunu sanırdı... Öneri, oybirliğiyle kabul edildi.

Ve hemen, belediye meclis üyelerinin o ayki hakkı huzurları, bordrolarının önüne alındı, imzası atıldı fakat paralar alınmadı. Paranın hepsi, deprem felâketinin olduğu ilçe kaymakamlığı adresine telle postalandı...

Ondan hemen hemen tam bir ay sonraydı. Yine belediye meclisi toplanmış, bucağın, ağaçlandırılması işini konuşuyorlardı... Üç gün önce de, belediye başkanlığına, «Korunmaya Muhtaç Çocuklar» hakkında bir yazı gelmişti... Hasan Pekrahvan nasılsa belediye başkanının masasında bu yazıyı görmüş, kelimesi kelimesine hatırında tutmuştu...

İşte, o bucağı ağaçlandırma konuşmasının yapıldığı gün, toplantı bittikten sonra, Hasan Pekrahvan, rahvan adımlarla kürsüye gelerek:

— Arkadaşlar, diye bağırmıştı. Hepinizin bir dakikasını irica ediyom... Sayın başganımız bundan bahsetmediler, gundeme de almadılar... Amma şimdi size öyle derin bir yaradan bahseceğim ki arkadaşlar, gozleriniz yaşaracak, yüreğiniz hoplayacak... Sorarım size arkadaşlar, bugünün güççüğü, yarının nesidir, böyüğü deel midir? Biz bu gözel yurdu, bu gözel vetanı kimlere teslim edeceğiz yarın? Bu başganlık goltuğunda, bu üye sandalyelerinde yarın kimler oturacak? Çocuklar deel mi?... Başgan hazretleri anladılar zaniderim. Gorunacak çocuklardan bahsediyom.

Hasan Pekrahman, sesini biraz daha yükselterek konuşmasına şöyle son verdi:

— Arkadaşlar, hepinizin bu gonuya eğileceğinizi ve de elinizden gelen fedakârlığı yapacağınızı, yine ve de vucdanlarınızın çok yumuşak olduğunu bildiğim için şunu teklif ediyom, bu ayki hakkı huzurlarımızın, toptan olarak bu çocuklara bağışlanmasını diliyom...

Gerçi salonda alkış kopmadı değil, ama bu, bundan bir ay önceki alkış sesi kadar çok değildi. Yine o günü, bordro sütunlarının karşısına, paralar alındı diye imzalar atıldı, fakat paralar hemen telle, çocukların yararına sunulmak üzere, istenen adrese postalandı...

Üçüncü ay da şöyle oldu. Yine belediye meclisi, bilinen toplantılarından birini yapıyordu. Gündemde, kasabanın bir sokağının adının değiştirilmesi ayrıca kahvelerdeki, meşrubat, çay ve kahve fiyatlarının onaylanması vardı. Bu, onaylama işi de bittikten sonra, yine Hasan Pekrahvan parmağını kaldırdı. Hasan Pekrahvan hemen hemen toplantılarda hiç konuşmadığı için, arkadaşlarından bazıları:

— Bakalım bizim Hasan Pekrahvan ne konuşacak? diye ona baktılar.

Biri, fısıltıyla yanındakine:

— Yahu bu adam yine bizim hakkı huzurları iç ettirmesin?... dedi.

— Yok canım, dedi öteki, ağzını hayra aç, gızın düğünü yakın, mesarifim çok.

Hasan Pekrahvan, radyolardan duyduğu, gazetelerden okuduğu ve de resimlerden gördüğü üzre aynı büyükleri gibi, bir öksürdükten sonra:

— Gıymatlı arkadaşlarım, dedi... Sizlere buradan, bunun fayidesini vetana, memlekete dokunacağı böyük eyilikleri anlatmama heç mi heç nüzum yok, hepiniz, içi vetan aşkıyla dolu olarakdan, belediye mencilisinde görev alıp, yine vetan meselemeleri için buraya goşmuş bulunuyorsunuz. İçinizdeki vetan, ve milletine hizmet etmek aşgı, yüreklerinizin köşesinde, nurdan bir altın gibi parlıyor ve ben bu altın parıltısını görür gibi oluyom... Gıymatlı arkadaşlarım, gene bilirsiniz ki vetan ve memleket, eğitimnen öğretimden kalkınarak, öteki gâvur milletlerinin ayarına çıkar... Onun için diyom ki arkadaşlar ve de bu tekellüfü getirirken, canı gönülden inanıyom ki...

Tam konuşmanın burasında, bir fısıltı, yanındakine:

— Ula vallaha gediyor gene bizim hakkı huzurlar, dedi.

— Arkadaşlar, ortaokulumuzun yanına yapılmakta olan ek bina gampanyasına, bizler de bu memleketin birer guzide hemişerisi olarakdan birer aylık hakkı huzurlarımızla gatılalım diyom...

Gene alkış koptu... Ama sadece bir kaç kişi... Onlar da, öteki arkadaşlarına bakınca alkışlarını kestiler... Fakat, oylamada muhalif oy olmasına rağmen bu öneri de kabul edildi...

Yine imzalar atıldı, yine para, kampanya görevlisine götürülüp teslim edildi...

Dördüncü ayın sonuna doğru, Hasan Pekrahvan hasta olmasına rağmen koştu geldi meclis toplantısına. Üyelerden hemen hemen yarısı:

— Ula aman, gene bir poh var haa bu işde, dediler...

Hattâ içlerinden bir tanesi:

— Hasan gardaşım, sen hasdasın, gedip yat, dediyse de:

— Yoo yoo, dedi Hasan Pekrahvan, toplantı bitene gadar galacağım...

Hepsi de içlerinden konuştular:

— Galacan ve de canımıza okuyacan dürzü...

Toplantının açış konuşmasını belediye başkanı yaptıktan sonra, gündeme geçildi. Belediye dükkânlarının kiraya verilmesi işi, onun ardından, kasabanın daha çok ışıklandırılması işi konuşulduktan sonra, başkan:

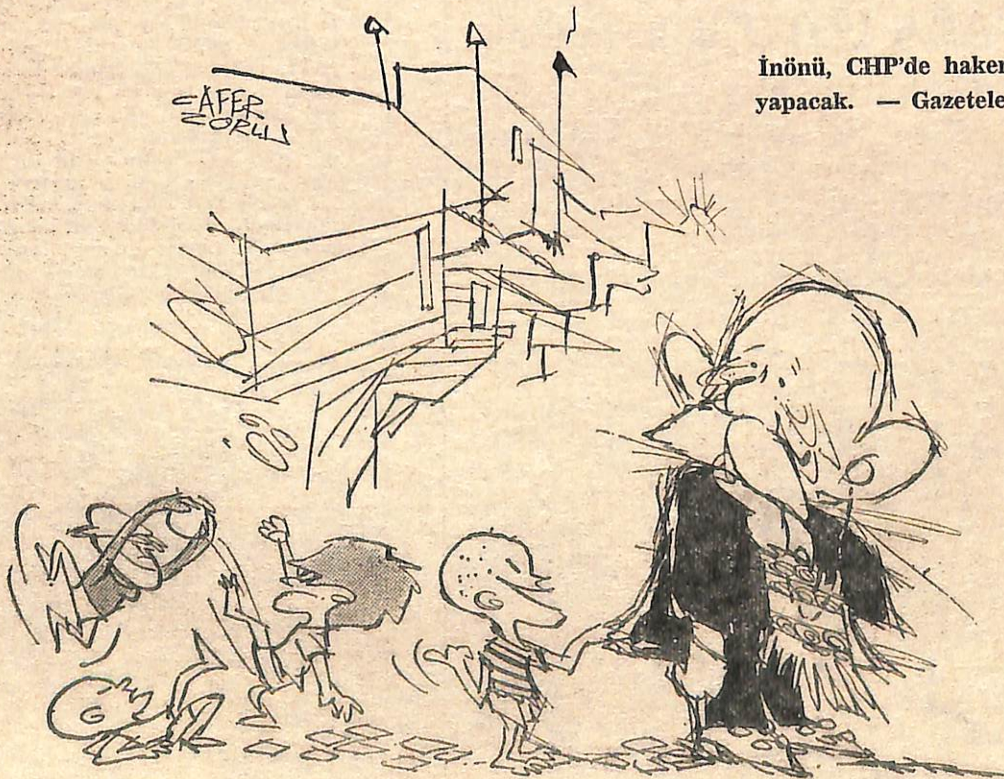
— Eh oturum bitmiştir arkadaşlar, dedi.

Tüm üyeler de rahattılar. Çünkü, memlekette ne bir felâket olmuştu bir ay içerisinde, ne de her hangi bir kampanya açılmıştı... Ama Hasan Pekrahvan parmağını kaldırıverdi, çıktı kürsüye:

— Arkadaşlar, dedi gıymatlı arkadaşlarım, hepiniz biliyom ki, bu bu memleketin en nâdide çiçekleri gibi, nâdide evlâtlarısınız... Ve hepimiz de her zaman için, gosgoca Isdanbıl şehrinde bile olsak, sonam İtalya'nın Paris şehrinde bile olsak, Dikkavaklı olmakınan iftihar eder, bununla övünürüz... Amma son zamanlarda öyle bişe var ki, her zaman için çevrede ossun, vetanın toprakları üzerinde ossun, yüzümüz gara çıkmakta, utancımızdan girecek delik aramakdayız, deliği bulamamakdayız... Arkadaşlar neden bahsettiğimi bildiler zannediyom...

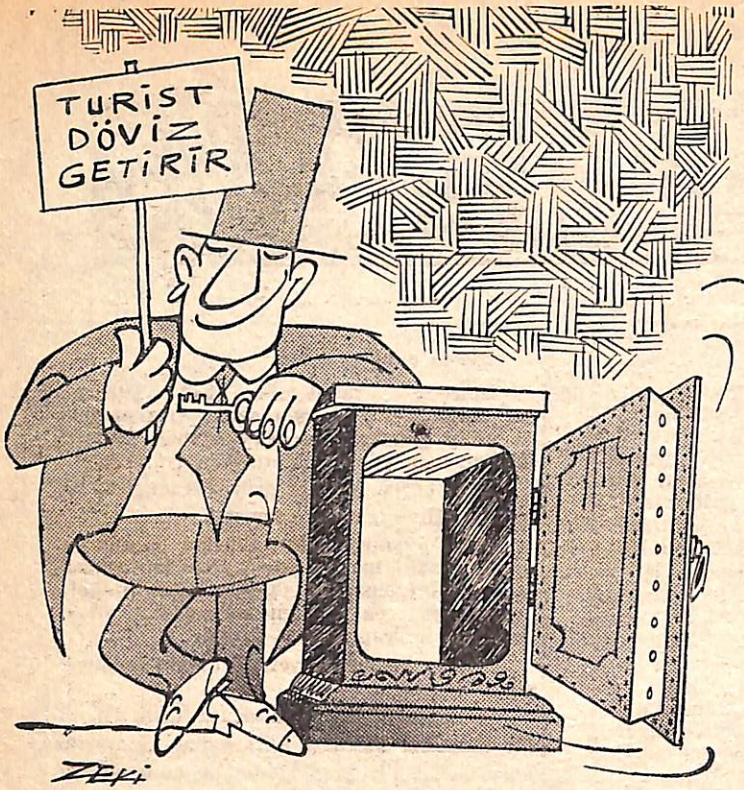
Bağırdı Hasan Pekrahvan:

— Gıymatlı arkadaşlarım, dedi, bizim Dikgavak Spor'dan bahsediyom... Girdiği maçların hepisinden yüzünün garasıynan çıkarak, bizi de çevrede el âleme, gomşu gasabalara irezil etmişdir... Mutlaka ve mutlaka bunun önü alınmalıdır. Arkadaşlar, sipor denen şeyin para ile olacağını hepiniz benden çok eyi bilirsiniz ve de takdirat edersiniz... Onun için diyom ki arkadaşlar, bu ayki hakkı huzurlarımızı Dikgavak Spor'a bağışlayalım diyorum...

İnönü, CHP'de hakemlik yapacak. — Gazeteler —

— Bize de hakemlik yapar mısın Paşa amca?..

— Turizm mevsimi resmen açıldı. —

— Sen bağışlamaktan başga bişe bilmen mi lan gavat!...

Amma, ne yapsınlar üyeler, zorunlu kaldılar. Çünkü kasaba, gerçekten bu konuda kan ağlıyordu. Sezon başlayalıberi, Dikkavak Spor bir tek başarı sağlayamadığı gibi, yaptığı tüm maçlarda dokuzdan aşağı gol yemiyor ve gün geçtikçe, Dikkavaklıların adı kovaya çıkıyordu. Yarın, bir gün Hasan Pekrahvan bu önerisini halk arasında söylerse, ne demezdi kasabalılar, sonra kim seçerdi bunları bir kez daha? Onun için ne alkış koptu, ne ses çıkaran oldu ama, öneri kabul edildi, paralar Dikkavak Spor'un idarecisine teslim edildi...

Artık alışmıştı Hasan Pekrahvan, her ayın son toplantısında, mutlaka kürsüye çıkıyor, bir iki yaldızlı lâftan sonra, hakkı huzurların, şuraya buraya bağışlanmasını öneriyordu...

Hani son güne dek, üyeler ağızlarını açmadılar. Gerçi, hemen hemen başkan da dahil, fırsatını bulsalar Hasan Pekrahvan'ı bir kaşık suda boğmak istiyorlardı ama, işin içine vatan millet lâfları girince, ağızlarını açamıyorlar, önerileri kabul ediyorlardı... Hattâ Şubat sonundaki toplantı yapılmayacak diye Hasan Pekrahvan'ı toplantıya katmamak kurnazlığında bulunan başkan ve arkadaşları, buna bile engel olamamışlar, Hasan Pekrahvan, ne olur ne olmaz, bakmışsınız bensiz de toplantıyı yapıverirler diyerek, kalkıp belediye binasına gitmişti. Rastlantı olacak, kendi geldiğinde toplantı hemen hemen bitmek üzereydi. Ama o, yine parmağını kaldırarak kürsüye çıkmış ve o ayki hakkı huzurları da bilmem ne cemiyetine bağışlatmıştı.

Ama asıl dayağı yediği ve bu yüzden komalık olduğu toplantı geçen toplantıydı.

Hani belki Hasan Pekrahvan dayak da yemezdi amma, tüm süslü cümlelerinin sonunda:

— Arkadaşlar, bu ayki hakkı huzurlarımızı da hayvanları koruma cemiyetine bağışlayalım, deyince, yerinden kalkan üye:

— Ulan hayvan oğlu hayvan, ulan ayı oğlu, ulan eşek oğlu eşek, deyip giriştiler Hasan Pekrahvan'a...

Hele, beşinci ayki konuşmada: «Başkanımızın da bir aylık maaşını bu işe bağışlamasını diliyorum» demesini bir türlü unutamayan belediye başkanı, bu maaşı aklına getirip getirip, ver etti yumruğu.

Bunları ben, belediyenin kahvecisinden öğrendim... Gerçi Hasan Pekrahvan'ın niçin dövüldüğü arkadaşları tarafından ortaya çıkarılmayacaktı ama, kahveci bana her şeyi nlattı:

— Ağbi, dedi, benim de o Hasan Pekrahvan denen hayvan oğlu hayvandan yüreğim çok yanık. Neden dersen ağbi, üyelerin tümü çay kahveyi ay başında alacakları hakkı huzurdan vermek üzere veresiye içiyorlar. Kaç aydır bizim bir kuruş para aldığımız yok, nerdeyse top atacağız vallaha...

Sonra bir ara kalktım ilerdeki hastaneye Hasan Pekrahvan'ı yoklamaya gittim... Bana oturdu dert yandı:

— Ağbi, dedi, görüyon hastane çok bakımsız, hem de döner sermayeynen çalışıyormuş, buradan çıkınca ilk işim, ilk ayki hakkı huzurların da bu hasdaneye bağışlanması için arkadaşlara tekellüfde bulunacağım...

Muzaffer İZGÜ

YELPAZE

SİHİR

BELEŞÇİLİK insan tabiatının belirli özelliklerindendir.

Ama az, ama çok, her insanda mutlaak vardır bir miktar beleş merakı.

Bedava sirkenin baldan tatlı olduğu boşuna mı söylenmiş?

Bu özelliğe biraz saflık, bolca da boş vakit ekleyin, ortaya başka bir merak çıkar:

Sihirbaz olma tutkusu.

Dünyanın sözümona en ileri, kültürü en köklü, halkı en okumuş ülkelerinin bile merkezlerinde gizli yahut açık sihirbazlık okulları bulunur. Vakti ve saflığı bol kişiler oralara gidip gelerek fal bakma, ruh çağırma, büyü yapma gibi marifetlerin sırlarını öğrenmeye çalışırlar.

Son günlerde bizim büyük tirajlı gazete sayfalarımızda da «Sihirbazlık Öğreniniz» başlıklı bir ilân çıktı:

«Mühim fırsattır, kaçırmayınız» diye başlayan bu eğitim önerisinde falanca posta kutusuna 20 lira yollarsanız size gönderilecek ders kitabı sayesinde 15 gün geçmeden sihirbazlığa girişebileceğiniz belirtildikten sonra, «Kısa zamanda zengin olursunuz» deniliyor.

Şimdi bizdeki saf vatandaşlardan da kimbilir kaçı o derslere çalışmakta!

Niçin boyuna saflıktan söz ediyorum bu konuda?

Çünkü, her şeyi bırakın, azıcık düşününce şunu sormak gerekir:

— Dünyada borsalar var, at yarışları var, piyangolar var, totolar motolar var; falcılık falan gibi marifetlerle ileriyi görebilen yahut isteklerini gerçekleştirebilen kişilerin üç beş kuruş kazanmak için sihirbazlık dersi vermelerine hacet kalır mı?

(Eğer bizdeki ilânda sözü edilen sihirbazlık aslında hokkabazlık ise, yâni sırf göz aldatma numaraları öğretiliyorsa, ilân sahiplerini son söylediğimin dışında tutarım. Zira insan eğlendirmek bir çeşit mesaidir; tekniği öğrenilir ve bir miktar para kazandırabilir. Ancak, o yoldan kısa zamanda zengin olunacağına inanmak yine de epeyce saflık gerektirir.)

Boş vakit fazlalığı insana hayâl kurdurduğu için beleşçilik eğilimlerinin su yüzüne çıkmasını kolaylaştırır. O zaman oynanan söz oyunları arasında kişilerin biribirlerine şöyle sorular sormaları da vardır:

— Piyangodan milyon çıksa ne yaparsın?

— Totoda 13 tuttursan?...

— Peri Padişahının kızı karşına çıksa da, «Dile benden ne dilersin?» dese...

Gazetelerimizin boş vakit öldürme sayfalarından birinde de öyle bir anketin sonuçlarını gördüm. Hani 10 bin kilometre ötedeki falanca artistin seks hayatından tutun da, karpuz turşusu lekesini nasıl çıkarabileceğinize kadar binbir yararlı ve eğlencell bilgiyi sunan köşelerden birinde...

Ünlü şarkıcılarımıza şu soru sorulmuş:

— Alâaddin'in lâmbası elinizde olsa ne isterdiniz?

Söz konusu lâmba, biliyorsunuz, gayetle marifetli bir âlet. Fonksiyonu Peri Padişahının kızının aynı: İçinden duman gibi çıkıveren dev zenciye dileğinizi bildirdiniz mi, tamam!

Soruya lâyık cevaplar arasında, genç bir erkek şarkıcımızınki özellikle dikkatimi çekti. Aynen şöyle diyor delikanlı:

— Her şeyden önce içinde şahsıma ait ev bulunan bir hayvanat bahçesi isterdim. Tabii ki hayvanat bahçesinde bir de çiçek yetiştirebileceğim bir kısım bulunmalı. Eh! artık böyle bir ortamda rahatlıkla günde en aşağı 8 saat uyuyabilme fırsatı da elde etmiş olurum. Daha sonra da, dünyadaki her çeşit müzik âletinden onar tane alırdım. Bir de Viyana Opera Orkestrasını yönetmek en büyük dileğimdir.

Demeç bu kadar. Ele geçmiş sihirli lâmbayı kullanırken dilekanlının kendi dileklerinin ötesinde herhangi bir şeyi aklının kenarından geçireceğini, dünyada kendinden başka insanların da bulunduğunu hatırlayacağını gösteren en küçük bir belirti yok.

Orhan Veli'nin bir eli aynalı, öbür eli cımbızlı, dünyayı umursamaz dilberini de bastıran bu gencimizin dilekleri bize ömür doğrusu. Tanırsam kendisine soracağım:

— Bir elinizle Viyana Opera Orkestrasını yönetirken, öteki elinizle Münasebetsiz Mehmet Efendinin zurnasını çalmak istemez miydiniz?

Evinin hayvanat bahçesi içinde yapılması isteğine ise «Estağfurullah» demekten başka bir yorum bulamıyorum. Bir de, dünyadaki her müzik âletinden onar tane aldıktan sonra çalgıya başlarken çevredeki hayvanları düşünüp azıcık acımasını rica ederim. En iyisi günde sekiz saat değil, yirmiüç saat kadar uyuması...

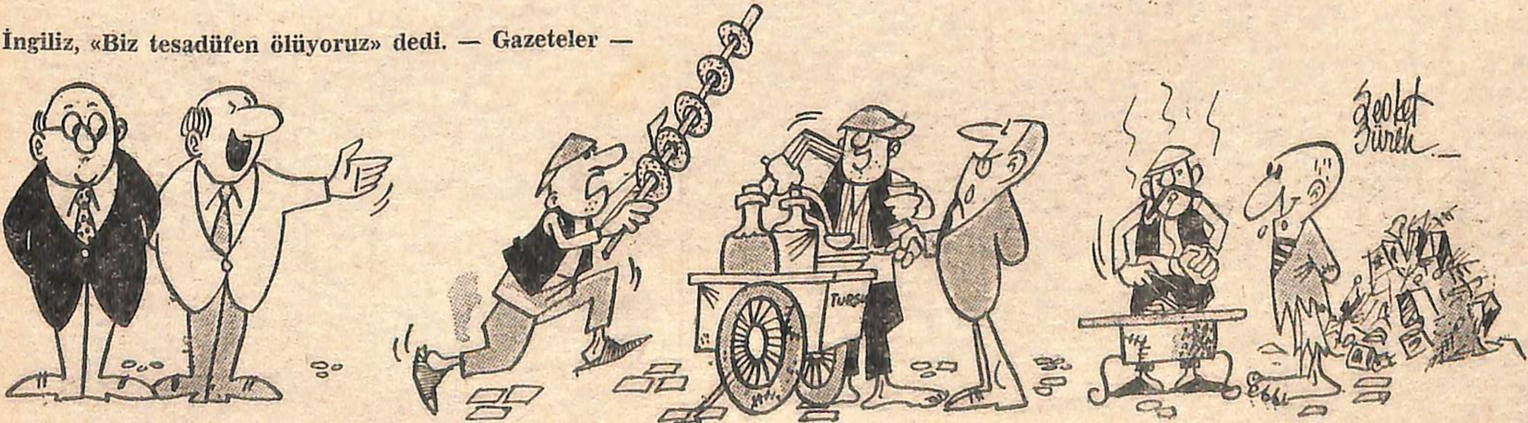
Bu delikanlının vatandaşlarımız arasında nâdir görülen bir tip sayılamıyacağını, genişçe bir zümrenin örneği olduğunu billyorum.

Asıl sihirbazlık ne olacak, söyleyeyim mi?

O zümreye rağmen Türkiye'yi çağdaş uygarlığa yetiştirebilmek!

Refik ERDURAN

Bir İngiliz, «Biz tesadüfen ölüyoruz» dedi. — Gazeteler —

— Biz de tesadüfen yaşıyoruz mister!..

Bana Hediye Gönderme

Yalçın Kaya

Kerimciğim,

Hatırlayıp mektubunda bana da selâm koyduğun için derecesiz sevindim. Ben hâlâ Güriş'teyim. Biliyorsun, bu herifin yanında ne uzar, ne kısalırsın. Almanya'ya kapağı attığın iyi oldu. Aramızda bir senin kafan çalışıyormuş.

Unutmadan söyleyeyim: Baban az kalsın bizim nişanı bozuyordu. Sevim isyan bayrağını çekmeseydi, enişte adaylığım sona erecekti. Senin postacı, bizi sinemada görmüştü. Kalk, yeme içme, kayınbabaya yetiştir... Üstelik bir yığın palavra ekle. Kızkardeşin kucağımdaymış. Millet, bizi seyretmekten film seyredememiş. Bir kaç kadın, Sevime «Haftaya hangi sinemadasınız?» diye sormuş. Su satan çocuk, bana «Havlu da ister misiniz?» demiş.

Küfredenler olmuş, yüzüme tükürenler olmuş... Halbuki bütün yaptığımız da sinemayı elele seyretmek hani. İşte o kadar. Canını sıkmak için yazmadım. Durumu sana yalan yanlış anlatırlar diye yazdım.

Avrupadan ne istediğimi soruyorsun. Senin sağlığından başka ne isterim?!. Bana sakın bir şey getirme. Onun yerine Sevim'e bir kürk alıver. Vitrinlere baka baka camları eritecek. Sana mektupta hediye mediye istemediğini yazarsa, inanma.

Gözlerinden öperim
İhsan

Oğlum Kerim,

Cevabım gecikti. Geçen hafta hiç kendimde değildim. Yazmak içimden gelmedi. Çıldırmadığıma şükrediyorum. Aile şerefimiz iki paralık oldu. Ah o kız!... Biliyorsun elbet: Sinemada nişanlısı ile çirkin vaziyetler yaparken görülmüş. Nişanı attırıyordum ama, işin düzelmek yerine kötüleşeceğini düşünerek bundan vazgeçtim. Nikâh tarihini öne almak gerekecek. Çünkü bu kız yarın şiş karınla halkın içine çıkarsa, ben ne yaparım?... Daha bir şey yok ama, olur mu olur. Anasına bakarsan hiçbir şey yokmuş. Fakat bu işler hiç belli olmaz.

Şair Tevfik Fikret ne demiş:
«Deniz kadın gibidir. Katiyen itimat etmeyiniz.»

Şimdilik bu kadar oğlum. Hediye diyorsun. Senin gelmenden büyük hediye mi olur?.. Elhamdülillâh gözüm tok. Maşallah annenin de öyledir ya, sen ona Brezilya kahvesi getirsen iyi olur. Nüfusçunun oğlu, annesine getirmiş de, Esma onda görmüş. «Çekirdekleri yağlı yağlı» diyor. Canı çekmiş. Bir kiloluklardan on kutu kadar olursa, uzun zaman gider.

Yazdıracağı mektupta bir şey istemediğini söylerse, kulak asma. İstiyor.

Allaha emanet olasın
Baban

Kerim ağbi,

Gelecek ay damlıyorsun ha?... Turhan'a bir motosiklet getirirsin artık. Antrenmanlara gidip gelirken, çocuğun otobüs değiştirmekten canı çıkıyor. Motosiklet iyi olur.

Beni boşla. Hiçbir şeyde gözüm yok. Samimî değilsem, Allah çarpsın!

Olayı duymuşsundur. Sinema dalgası canım... Postacı ineği, namusumuzu kurtaracakmış. Çektim kenara, «Aşkolsun Hüseyin ağbi,» dedim, «yenecek halt mı bu?» dedim. «Sana ne onlar ne yapıyorsa?» dedim.

Altı ay düşünsen, verdiği cevabı bulamazsın.

— Sen cahilsin, aklın ermez, dedi. Çobanlar olmazsa, kuzuları kurt kapar. Sen daha körpesin, cahilsin. Dünyanın ne kötü olduğunu bilmiyorsun.

Böylesine ne denir? Zaten diyecek halde değildim. Dilim âdeta kördüğüm olmuştu. Çektim, yoluma gittim.

Motosiklet gelmezse, kapıdan içeri sokmam bak.

İyi dalgalar
Orhan

Benim biricik ağbiciğim,

Bu hafta ağla ağla, gözüm çıktı. İhsan sana her şeyi anlatmış. Babama bugünlerde bir hal oldu. Deli mi, ne?!. Herkesin ağzına bakıyor. O postacının ne serseri olduğunu bilirsin. Ona kanıp bana demediğini bırakmadı. Pişkinliğe vurmasaydım, verem olurdum. En sonra ne dedi, biliyor musun?

— Az daha sabredemedin mi, kız?!. dedi. Şunun şurasında nikâha ne kaldı? Artık ondan sonra isterseniz yazlık sinemada itişirsiniz. Şimdi benim sorumluluğumdasın.

Basitliğini görüyorsun. Bir de lâf sırası geldi mi, modernliği kimselere bırakmaz.

Ağbiciğim, şu satırları postahanede karalıyorum. Yanda vatandaşın biri, telefonda ana - avrat şakalaşıyor. Biraz daha durursam, sinirden gülmeye başlayacağım.

Ne hediye istiyorum?... Benim bir tanecik, iyi kalbli ağbiciğim!... Şunu kesin ve samimi olarak söylüyorum: Bana bir şey getirme!... Ancak İhsan için, şu, yeni çıkan radyolu çakmaklardan bir tane getirirsen, pek sevinirim. Rüyalarında hep bu çakmakla uğraşıyormuş. Benimle uğraşmaya korkuyor artık.

Sana, hediye falan arzulamadığını yazmış galiba. Parana acıdığından öyle diyor. İyi kalblidir. Hoş, solunum organları da fena değildir.

Öperim ağbiş
Sevim

Bir tane evlâdım,

Bu kartı sana yazdırdım ki, annen seni unutmadı. Sen gel de, bütün dünyanın börekleri sana feda olsun, yavrum.

Hediye ne demek?... Annen seni hediye için mi doğurdu? Bana hediye lâzım değil, mis gibi kokan evlâdım lâzım. Seni baban da çok özledi. Ona bâri bir buzdolabı getir. Her akşam rakısına komşudan buz aldırmaya sıkılır oldu. **Hasretli annen**

Ağbiciğim,

Antrenmandan yeni geldim. Yazmaya girişmeden önce ölü gibi yorgundum. Şimdi birden kendimi dipdiri hissetmeye başladım.

Bizim babalık, nişanın canına okuyordu. Neymiş, ablam sinemada nişanlısiyle kırıştırmış. Kırıştırır kırıştırır, sana ne, değil mi?... Bir kere, herif nişanlısı! Nişanlısı da olmasa, kime ne, ha?... Kız yirmibeşinde. Daha da yapmasın mı?

Neyse sular duruldu.

Benim Avrupa'dan istediğim bir şey yok. Avrupa benden bir şey istiyorsa, o zaman başka... Ne hediyesinden bahsediyorsun sen be ağbi? Kenara üç beş kuruş koysan, daha iyi değil mi? Çarçur etmek şart mı?

Bana bir şey alırsan, kırılırım. Fakat ille de bir şey getireceksen, Orhan'a streo'lu bir teyp getir. Çocuk «streo, streo» diye diye oynatacak. Duyduğuma göre, bu teypler epey kazıkmış. Gel anlat! Çocuk işte. İki günde de bıkar.

Selâm melâm
Turhan

Oğlum Kerim,

Yengenle, geleceğin günleri sayıyoruz. Çoğu gitti azı kaldı.

Biliyorsundur: Kardeşinin nişanı bir tehlike atlattı. Enişten denen adamda zerre kadar kafa yokmuş. İnsan, nişanlısıyle sinemada öyle şeyler yapar mı?!. Oynaşın değil ki o, nişanlın, a aptal!

Sakın Sevim'e kızmayasın. O daha cahil. Bütün kabahat, o enişten olacak adamda. Kadın kısmının aklını çelmek çok kolaydır, Elini tutmanla hemen kendini salıverir.

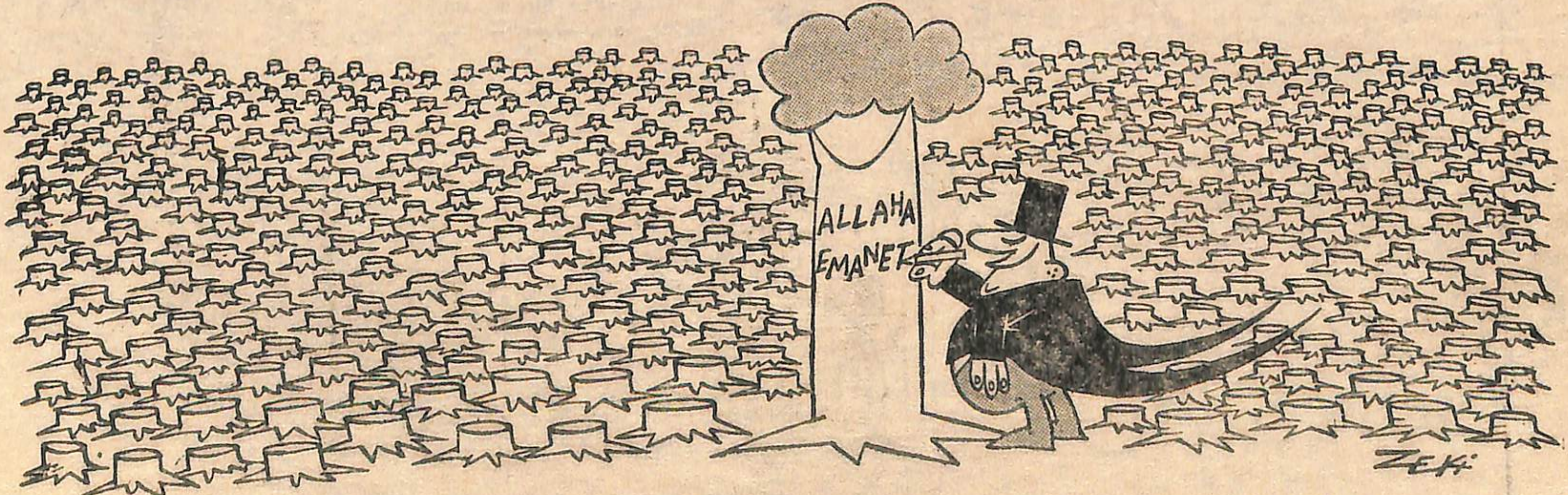
Neyse hepimize büyük geçmiş olsun. Adı çıktıktan sonra kızı nişanlısından ayırmak mı olurmuş?!. Babana nasihat çekerek işi hallettim. Sağ olsun, dinler.

Gelelim hediye meselesine... Ben bir kırıntı bile istemem. Yalnız yengene bir gümüş çay takımı getirsen de şu dırdırından kurtulsam.

Hadi gel artık. Tavla seni bekliyor. Çoktandır kimseyle oynamadım. Onun için sık sık kahveye çıkıp bileğimi idmanlamam gerek. Genç olsaydım, biraz otobüs, biraz sinema çapkınlığı derken hemen formumu bulurdum. Ne bacaklar var şimdi.

Yengenle çocuklar sana ayrıca yazacaklar. Çok selâm, yavrum.

Seni seven amcan
İsmail

Kerim,

Hayırsız amcan benden bir selâm bile koymamış. Mektubu dairede yazıp atmış. Ben görmiyeyim diyedir. Kimbilir yine ne münasebetsiz şeyler karaladı?!.

Postacının yediği naneden haberin var, değil mi?... Ahlâksız şey. Beni pis pis konuşturmasın: Kızını mıncıklamayan bakkal kalmadı. Sanki kendisi bilmiyor. Ailenin hiçbir ferdi hiçbir bakkaldan borca mal alamazken, kız nasıl alıyor?!. Bunu düşünemiyor mu? Hınzır gibi düşünüyor. Fakat işine geldiği için ses çıkarmıyor. Kızı akşamın geç saatlerinde çorapsız, sütyensiz, eteği neredeyse belinde bir elbiseyle bakkallara yollamak niye ki?

Kız, çorap morap giymeye, elbise değiştirmeye kalkınca:

— Git öyle işte! diyor postacı. Öyle gidiver!

Bilmez mi? Biliyor... Votkası, mezesi gelsin de...

Sonra başkasının kızı sinemada oynaşıyormuş. Sersem şey!... Hiç değilse nişanlısıyle oynaşıyor o... Kabahat babanda. «Sen kendi kızına bak» deyiverseydi ya.

Eee, sende ne var, ne yok?... Akcan Ailesini sorarsan, eh yuvarlanıp gidiyoruz işte. Eğer yaşımız uygun olsaydı, biz de burada bir dakika bile durmazdık. Bir de çoluk çocuğa karışmasaydık...

Bize ne getireceksin bakalım. Yok yok, şaka ediyorum. Ciddi sanıp bana hediye falan almaya kalkma. Vallahi samimiyim. Ama eniştene bir takma deniz motoru getirsen, sesim çıkmaz. Hani o hızlı gidenlerinden...

Yakında Birsen'le Ardıç'tan birer mektup alacaksın. Didişmekten fırsat bulabilirlerse elbet.

Yazdıklarımı gözden geçirdim. Amcana kızarken, ben de az münasebetsiz şeyler yazmamışım hani. Eee, bulaşıyor işte.

Çok selâm
Yengen Fikriye

Beden Terbiyesi G. Müdürlüğü
İstanbul Şubesi
Sayı: 1972/1193

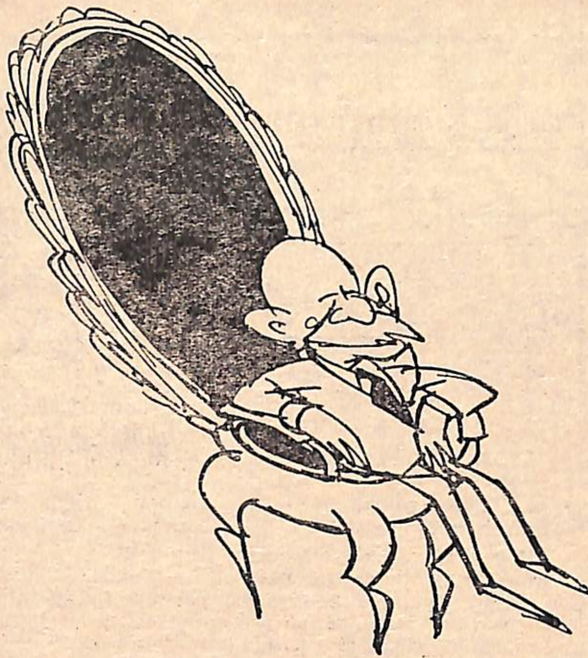
Bay Kerim
Hauptbahnhofstr. 58
Münih
B. Almanya

Şubemize hediyeli şike konusundaki ihbarınız üzerine gerek kayıtlarımızda ve gerek bildirilen adreslerde yapılan araştırma sonucunda İstanbul/Kumkapı Hayranapti Sokak No: 6, kat 2'de oturan Osman Yalıner, eşi Esma Yalıner, kızları Sevim Yalıner ve Sevim'in nişanlısı (Kumkapı Osmançavuş Sokak No: 1, kat 3'te oturur) İhsan Balin, Osman ve Esma Yalıner'in oğulları Orhan ve Turhan Yalıner'in, İstanbul/Yeşilköy, Florya Caddesi, Yan Sokak No: 21 B'de oturan İsmail Akcan ve eşi Fikriye Akcan'ın resmen ve lisanslı olarak sporla uğraşmadıkları, ancak Osman oğlu 1965 yılında Esma'dan doğma Turhan Yalıner'in halter çalışmaları yaptığı meydana çıkmışsa da, bunun da sadece çalışmada kalıp müsabaka derecesine varmadığı ve dolayısiyle şike konusu olamıyacağı belli-dir.

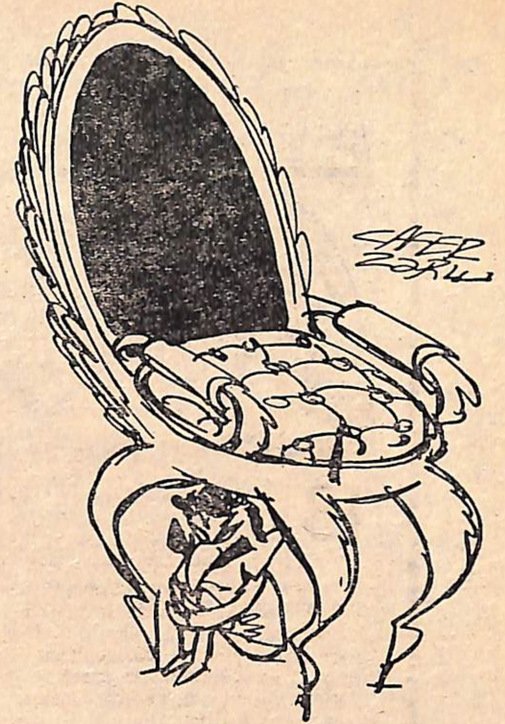
Durumun böylece bilinmesi ve varsa, bu konuda gerekli belgelerle şubemize bir an önce tekrar başvurulması Türk Sporu namına önemle rica olunur.

M. Tarık Otakbaşı

Yalçın KAYA

Olağanaltı durum!

CHP'de olağanüstü durum...

23 NİSAN 1972

Çocuklarda meslek seçme anketi

MEMURUN OĞLU
Ne gerek var bu kadar deftere ve kitaba;
Tatlıcılar da böyle okudu mu acaba?...
Olmak istemiyorum babam gibi bir memur!
Tatlıcı olup her gün yiyeceğim şambaba...

EV KADINININ KIZI
Çok güzel gözlerim var, kaşlarım da yay gibi;
Büyüdüğümde evim olacak saray gibi...
Annem gibi bunalan ev kadını değil de,
Bir yıldız olacağım ben Türkân Şoray gibi...

KAYMAKAMIN OĞLU
Babam der: «Bir araya gelmiyor benim yakam...»
Oysa ki O altının dördünde bir kaymakam...
Büyük bir tüccar olmuş amcam okul görmeden;
Tüccar olmaktan başka istemiyorum makam...

İŞÇİNİN OĞLU
Babam olmuş bir işçi, bende yok böyle istek;
Benimse kasap olmak hayatta arzumdur tek ..
Şimdilik geledursun burnuma et kokusu;
Ben her gün yiyeceğim şiş, pirzola ve biftek...

ŞOFÖRÜN OĞLU
Ne bilgin olacağım, ne de bir profesör;
Düşlerimde görürüm debriyaj, distribütör...
İzin olsa bu yaşta sürerim arabayı,
İlerde babam gibi olacağım bir şoför...

ŞARKICININ KIZI
Notlarımı söylemem, değil ki iç açıcı;
Dersler çok ağırlaştı, sınavlar da sıkıcı...
Ben annemden hem solfej, hem şan dersleri aldım;
İlerde O'nun gibi olacağım şarkıcı...

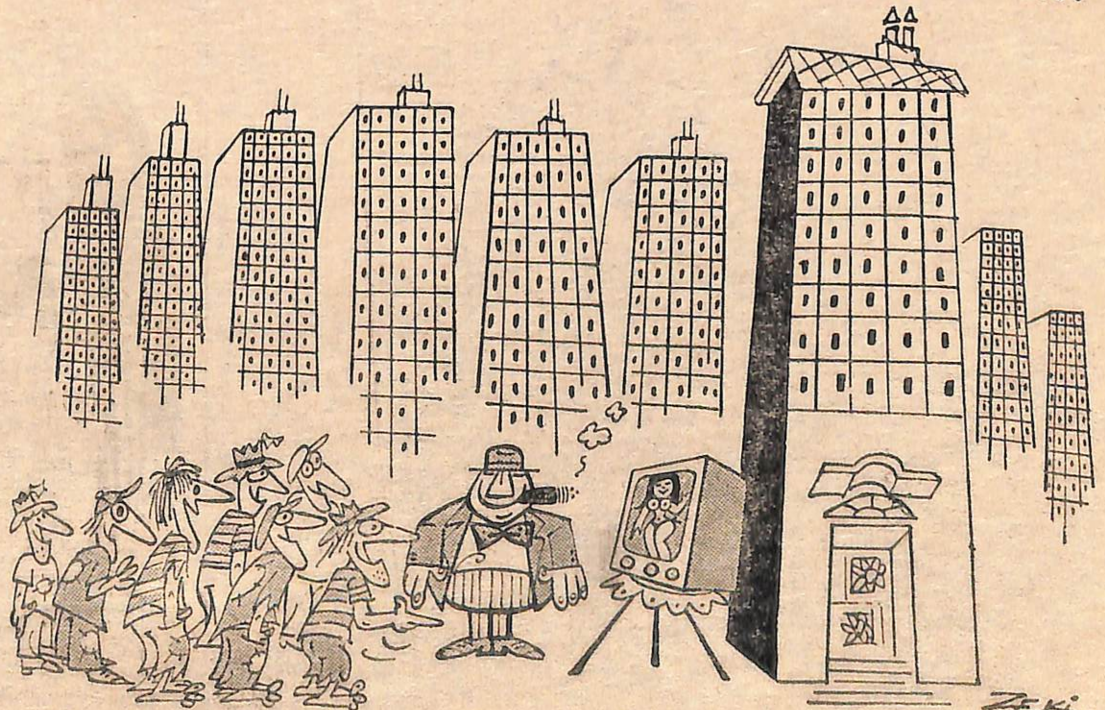
SOKAK ÇOCUĞU
Yerim yurdum sokaklar; ne anam, ne babam var...
Beni elimden tutup okutacak kim çıkar?
Başka çocuklar gibi gitseydim okullara;
Bir gün derlerdi bana ya mühendis, ya mimar.

ÖĞRETMENİN KIZI
Ne tebeşir olacak elimde ne de sözlük;
Ne saçlarım ağarmış, ne de burnumda gözlük..
Olmak istemiyorum annem gibi öğretmen!
Şayet manken olmazsam yapacağım dansözlük.

DOKTORUN OĞLU
Tıbbı yurtta bitirip diploma alacağım;
Dışarıya çıkmanın yolunu bulacağım...
Babam doktorluk yapmış yıllarca Şikago'da;
Ben de doktor olunca New York'ta kalacağım.

MÜHENDİSİN OĞLU
Babam resmî örgütte inşaat mühendisi;
Milyonluk işler yapar az maaşla kendisi...
Bütün arzum olmaktır çok ünlü bir futbolcu:
Ya golcü bir santrafor, ya bir file bekçisi...

Mukadder ÖZAKMAN

— Çevir de, şunun biraz da arkasını seyredelim!..

Akbaba SPOR

Politikacılar maçında iki kaleye birden gol atıldı.

★

BURASI Çengelköy, Bakırköy, Yeniköy, Kadıköy radyoları... Sayın dinleyiciler şimdi sizlere Ankara politika stadında oynanan maçı naklen vermeye başlıyoruz.

Tribünler ağzına dek dolu. Oturulacak yer kalmamış. Tanınmış oyuncular da var şeref misafirlerine ayrılan yerde. Bakın işte favul yaptığı için 12 Martta ikinci iş'ara kadar alana çıkması yasaklanan Süleyman Demirel... Yanında Demokratikspor'a transfer edilen Bozbeyli. Uzun boylu biri daha var. Gözlüğümü takıp bakayım, gözüm ısırır gibi oldu da... Tamam, Bölükbaşı bu. Milletspor'un eski beklerinden. Oynatmıyorlar artık. Federasyon, konfederasyona, onlar da madarasyona itirazda bulunmuşlardı. Son «seçme» lerde verilen pasa ayağını vuracak yerde, ağzını açtığı ve de topu yuttuğu iddia edilmişti. Top yutulur mu demeyin efendim. Sen ağzını açarsan, elin oğlu iktidarı bile yutar. Ardından da dört sürahi su içer bana mısın demeden.

Maç başlamak üzere. Gazoz şişelerinin, çürük elmaların hazırlanışı, saatin geldiğini gösteriyor. Seyircilerden biri, daha oyuncular ortaya çıkmadan, hakem düdüğünü öttürmeden:

— Hakeme gözlüüük!... diye bağırıyor.

İki polis kıskıvrak yakaladı zavallıyı. Dışarı çıkarmak istiyorlar. Meğer «gözlük» diye bağıran hakemin kendisiymiş:

— Durun yahu, acele etmeyin, diyordu. Az sonra seyirci nasıl olsa gözlük takmamı isteyecek. Daha önce dileklerini yerine getirmek için «Gözlüğümü getirin!» dedim.

Nihayet Bülent kaptanın takımı sahada göründü. Koşar adımlarla tribünlerin önünden geçerek halk'ı selâmlıyorlar.

Seyircilerin bir kısmı:

Ecevit de Ecevit,
Elinde kâğıt, divit,
Ortanın solu ile
Şampiyonluğa git!

diye tempo tutmaya başladılar.

Paşa'nın takımı da çıktı ortaya. Altı oklu flâmaları ile gösteri yapıyorlar. Taraftarları, oyunculardan daha heyecanlı. Hep bir ağızdan bağırıyorlar:

İsmet Paşa,
Varol, yaşa.
O, kapmadan,
Sen geç başa...

İsmet kaptan oyun başlamadan ilk şartını ileri sürdü:

— Hakem düdük yerine boru çalsın. Başka türlü sinyalleri duyulmaz. Aksi halde seyirciler yuh çekip hakemin üstüne yürürlerse, onu ben dahi kurtaramam!

Bando takımından temin edilen boru ile hakem önce:

— Dağdaki, taştaki silâh başına! diye ilk işareti verdi. Ardından «hücum!» borusunu çalınca iki takım kapışmaya başladılar.

Sayın dinleyiciler... Burası Ankara politika stadı. Bülent kaptan ile İsmet kaptanın takımlarının maçının ilk dakikalarındayız. Top İsmet'te. İsmet'ten Bülent aldı. Bülent ıska geçti, top şimdi Satır'da ama, Satır nerede? Arkadan yetişen Kırıkoğlu, topu ortanın sağına getirdi. Karagözoğlu yetişti, Kırıkoğlu'nun ayağı kırıldığından sedye ile saha dışına çıkarıldı, top ortadan kayboldu.

İsmet kaptan:

— Bu topla güzel maç yapamıyoruz, diye bağırıyor. Getirin şu benim balyemezlerimden birini... Biz Yunanlıları onlarla tepelemiştik... Böyle ikide bir avuta giden yuvarlak çocuk oyuncakları ile değil.

Kaptana, barutlu topla gol atılamıyacağı güçlükle anlatılıyor. Top arandı, bulundu. Yeniden oyun başladı.

Oyunun kırkıncı dakikasındayız. İsmet kaptanın takımı sıfır, Ecevit'inki de sıfır. Paşa'nın kalesi güç durumda. Kale düşmek üzere. İsmet kaptan:

— Ya kale, ya kelle!... diye bağırıyor.

Kaledekiler de iyi dayanıyorlar hani. Mancınıklarla atılan taşlar, yağlı alevli paçavralar para etmiyor.

Durun bakayım. İkinci top, Ecevit kalesinin önünde... Şeşi beş görmüyorsam, maç iki topla oynanmaya başlanmış.

İsmet kaptan top II. yi süre süre Ecevit kalesinin önüne geldi.

— Paşam dikkat, favul olmasın!... diye bağıranları dinlemiyor:

— Süngü tak, hücuuum! diye bağırarak ileriye atılıyor.

Heyecan son haddinde. İki kaleye birden gol olmak üzere... Evet sayın dinleyiciler, siyasî tarihimizin... pardon spor tarihimizin en heyecanlı maçı iki topla bitmek üzere...

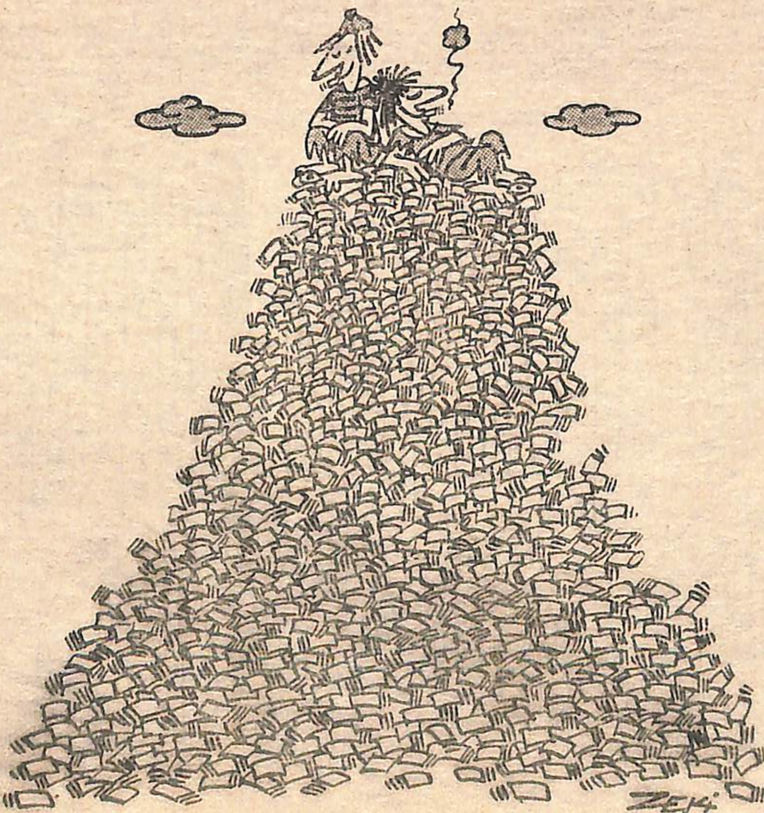
Gol oldu. Bülent kaptan 1, İsmet kaptan sıfır... Onlar da gol attılar iki saniye sonra. Maç 1 - 1 berabere bitti.

İki takımın galip kaptanları şimdi karşı karşıya. Bülent, Paşa'nın elini öptü. İsmet kaptan da onu gözlerinden öpüyor şimdi.

İki toplu maçın galipleri, kolkola alandan çıktılar. Hakem de şaşırdı galiba. Önce karavana, sonra yat borusu çalmaya başladı.

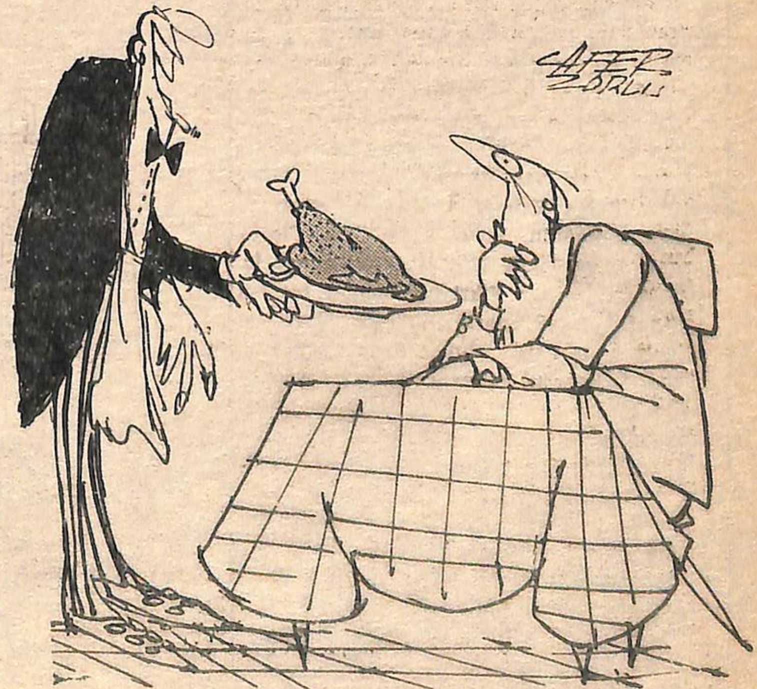
Burhan ESEN

— Sigara tüketimi artıyor. —

— Hayat seviyemiz yükseliyor arkadaş!..

Trafik kazaları can ve mal kaybına sebep oluyor. — Gazeteler —

— Bir budunu trafik kazasında kaybetmiş beyim!..

Leylâ ile Mecnun

Yazan: Vedat SAYGEL
Çizen: mim uykusuz

5

DALDIM TEHLİKELERE, KERVANLARA KARIŞTIM

DOSTLA YARENLİK ETTİM, YABANCIYLA TANIŞTIM

ASLAN OLUP KÜKREDİM, IRMAKLAR GİBİ AKTIM
VE BÜTÜN ENGELLERİ GERİLERDE BIRAKTIM

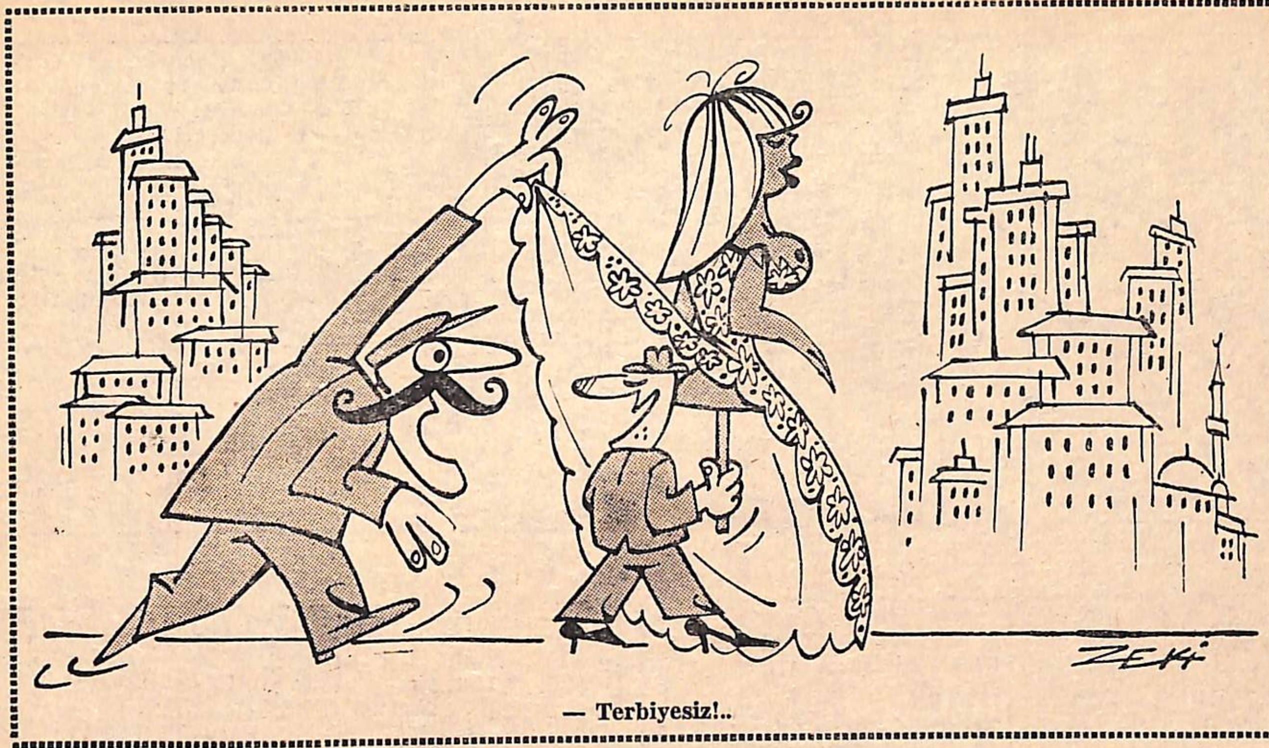
GÜÇLÜKLERİ YENMİŞTİM, YOKUŞLAR OLDU DÜMDÜZ
HÜZÜN SONA ERMİŞTİ, ARTIK GECEM DE GÜNDÜZ

ŞÖYLE BİR SOLUK ALIP LEYLÂ DİYE İNLEDİM
DERİNDEN GELEN SESİ HEYECANLA DİNLEDİM

BEKLEDİĞİM MUTLU ÂN GELDİ ÇATTI ANSIZIN
FAKAT O NE?.. BİR ADAM PEŞİNDE BİZİM KIZIN...

680 bin kişide gi

— Terbiyesiz!..

— Sizd

PAZARTESİ :

Uygundur

Londra'lı doktorların gayretleriyle, bir seri tamamlanmış oldu işte.

Suni göz de yapıldı! Yâni tabiî olmayan göz, uydurma göz!

Üstelik hem hareket ediyor, hem kusursuz görüyor.

Oh be! Hiç değilse sakat kalma korkusundan kurtulsun insanlar. Hamdolsun her organın araba parçalarına benzer bir yedeği var.

Suni ayak, suni kulak, suni ciğer, suni böbrek, suni göz, suni parmak...

Hani aslı dururken neden uydurmasıyla uğraşır eloğlu diyeceğiz ama, eski bir deyime uygun düşmesini istiyorlar galiba.

Malûm, hayatın bir adı da «Yalancı dünya».

SALI :

Dün ve bugün

Gazeteler, «Yatırımlar durdu» diye bir haber uçurdu mu, bakardık

yedi

ertesi gün devamını getirirlerdi: «İşsiz sayısı şu kadar yüzbinden, bu kadar yüzbine çıktı.»

Şimdi bakıyoruz her gün ekonomik durumla ilgili sevindirici bir demeç veriliyor: «Döviz rezervimiz rekor seviyeye ulaştı.»

İş durumuna göz atıyoruz, işsizlerin sayısı durmadan yükseliyor.

Demeçler güzel: «Hazine altınla doldu!»

Peki, iş?

İş ve İşçi Bulma Kurumu'na bakarsak, işsizlerin sayısında görülmemiş bir artış oldu.

Hani iki ihtimal geliyor insanın aklına:

Ya çalışanımız azaldıkça altınlarımız artıyor; ya Hazinenin altınla dolup taştığını duydukça millet işi gücü bırakıyor!

Hangisi dersiniz?

ÇARŞAMBA :

Edemeyiz ki

Kolları sıvayan Fransa, İtalya ve Monaco; Akdeniz'i temizlemek için Akdeniz ülkelerinin yardım etmesini istemişler.

Eee, bu ülkelerden biri de biz olduğumuza göre, yakında kapımız çalınacak demektir.

Edemeyiz ki...

Henüz temizleyememişken kapı önlerimizi, nasıl kirden kurtarırız koskoca Akdeniz'i?

PERŞEMBE :

Zamanı değil

Gazetelerin okur mektuplarına ayrılan sütunları dert ve dilek köşesi değil, hüner yarışmasına ayrılmış sanki. Şu başlıklara bakınız:

«Mikroplu suları içiyoruz.»

«Köyden kente gitmek için her gün sırat köprüsünü andıran bir telden geçiyoruz.»

— Aaa! Ablan da

BAHAR

Gergin bir yay çizerek uzanan bir çift bacak,
İki ak sütun gibi... Yerinde yaylanacak.
Güneşte buğulanan, hafif ıslak çimenler
Topukları saracak...

«Bize yaslandı...» diye, ağaçlar avunacak...

Aydınlık, geniş kırlar... Ve sarışın kelebek,
Nefes nefese... Mutlu... Bahar, işte bu demek
Dudağından dökülen şarkıyı dinleyenler,
Kerem gibi yanacak...

Şu bendeki yangını, Kerem de kıskanacak...

Eteklerle oynarken, o ılık bahar yeli,
Çiçekler okşayacak, incecik, beyaz eli...
«Niçin hırçınsınız?» diye, üzülecek dikenler,
Ve pişmanlık duyacak...

Kekik, ta uzaklardan çok selâmlar sunacak...

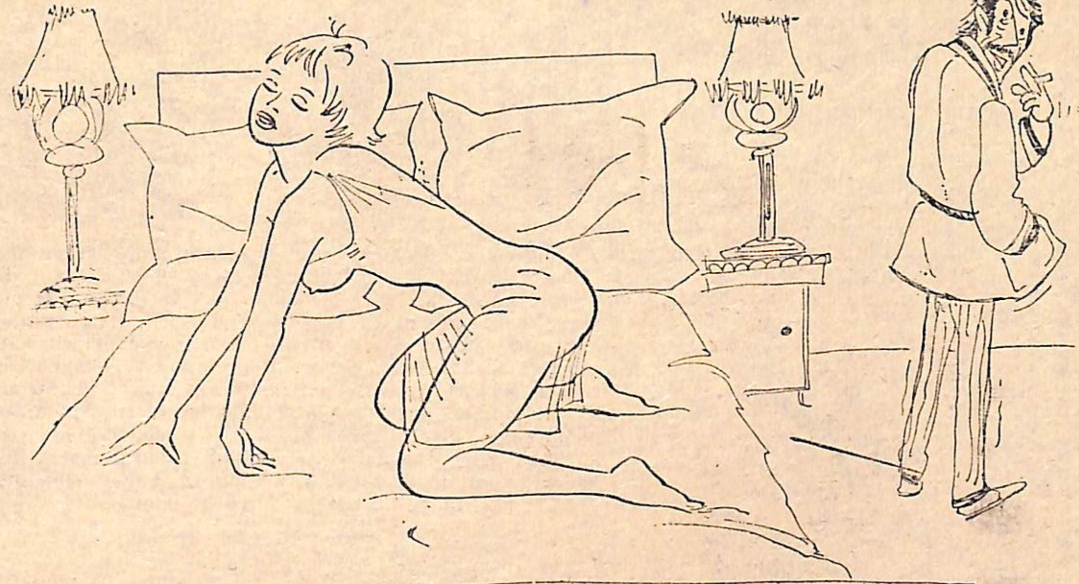
ker var. — Gazeteler —

şeker (!) var!..

ıtyeni kullanıyor!..

Erkek — Ne arıyorsun?..
Kadın — Gençliğini!..

Bir mektup da, Alucra'da görevli bir Hayvan Sağlık Memurundan:

«76 köyü yaya olarak kontrol ediyoruz.»

Hani bunca hüneri yeni bir ekmek kapısı bulmak için gazetelere gönderiyorlarsa eğer, korkarız elâlem iş arayan sirk sanatçılarının ilânı sanacak birader!

CUMA :

Şu politika

Partilere sorarsanız, olağanüstü durumdan kurtulmanın en kısa yolu, bir millî koalisyona gitmektir.

Başbakanlığa gelince: Hiçbir parti Başbakanın kendinden olmasını istemiyor.

Şimdi de bunun tartışması başladı işte.

Şu politika ne garip meslek değil mi?

Bakarsınız olağan durumda iktidara gelmek için vuruşurlar, bakarsınız olağanüstü durumda Başbakan olmamak için savuşurlar!

CUMARTESİ :

Gereği var mı?

Turizm sezonu başlıyor ya, hemen bombayı patlattılar:

«Turistleri Koruma Kanunu çıkıyor.»

İlâhi, zahmete değer mi yâni?

Turist denen kula bizde kimsecikler yan bakmaz. Bu biir.

En fukaramız bile bu yabancı konukları aç açıkta komaz.

Parasızının karnını doyururuz. Harman kalanına dumanını nefesini buluruz.

Küfür, kavga derseniz kimseye yararımız dokunmaz, sadece, biribirimizi yeriz!

Koruyucu yasa onlara mı bize mi gerekli?

PAZAR :

İntihar da modernleşti

Personel Kanununa kafası kızan memure...

Kafası kızan bir kimsenin neler yapabileceğini tahmin edin bakalım.

— Kurşunu beynine mi sıkmış?

— Kurşun o öfkeye ne yapsın?

— Havagazı musluğunu mu açmış?

— Gaz nerdeee?...

— Harakiri mi yapmış?

— Yok yok, biraz daha düşünün bakalım.

— Kendini denize mi atmış?

Evet atmış. Atmış ama ne denize atmış, ne dereye...

Personel Kanununa kafası kızınca, kendini atıvermiş sahneye!

Şimdi gecede 500 liraya para demiyormuş canına kıyan bizim genç memure.

Vedat SAYGEL

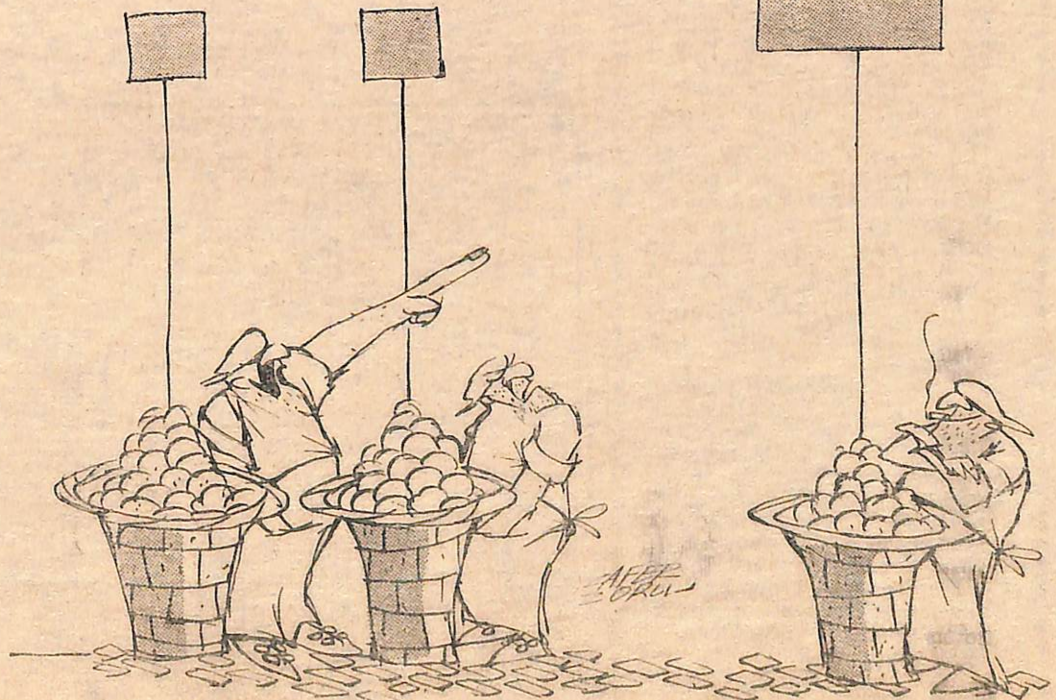
AŞK ...

işünün ki bu ceylân, ellerini uzatmış,
ızleri çağla çağla... Saçlarını dağıtmış...
ep böyle tasarlıyor, biliyorum sevenler
Ve böyle de sanacak...

ürperiş... Bu sızı... Bahar Aşkı'dır ancak...
har kamçı vurdukça... Duygular şahlandıkça...
rekler, yeşilliğe, maviye uzandıkça,
tluluk meyvesini sindirerek yiyenler
Her zaman genç kalacak...

bakışa, gülüşe... Gönül hep aldanacak...

Fikret YILMAZ

— Gorüyon mu bizle rekabet yapmak için etiketini sinemaskop yapmış!..

bahar ve aşk

Bu mevsimde çiçekler, ağaçlar, baharı müjdelerken ben neden sizi ağır ve hazmı güç konularla idare edeyim... İşte size neşeli ve tam mevsimine göre bir konu: Aşk ve Bahar... Hepiniz bilirsiniz ki aşkların ekserisi baharda yeşerir... Nemli gözler ve bakışmalar, ayaktan ve elden takışmalar, mendil düşürmeler, demli bir çay ve garsonun yüzdesini kaynatma... Hele haşlanmış yumurta, gravyer peyniri ve sıcak bir francala ile kırlara açıldınız mı, kırlara sereserpe serpilmiş insanların arasından, kadın olsun erkek olsun, hünsa olsun bir sevebileceğimiz çıkar... Çıkartmak artık size kalmıştır... Şimdi baharın neden insanın bu kadar başını döndürdüğünü anlatalım... Fakat daha önce gözümüze iki damla Nafedros damlatalım...

—o0o—

BAHAR, HİSLERİ TAHRİK EDER

Bahar, zencefil, karabiber, kimyon, tarçın gibi maddeler hisleri tahrik eder. Baharda açan çiçekler, böğüren inekler ve içtiğimiz çayın üstüne konan sinekler dahil, insana, «Hadi sen de sevsene... Bak şurda mavi gözlü,

sarı saçlı, kabarık başlı bir kız var. Yanındaki de eniştesi... Boşver herif gazete okuyor. Kıza bir bey koz çak. Çıkar cüzdanını göster. Yahut mânalı bir kere bak» gibi duyulmayan fakat aslında münasebetsiz fikirler aşılarlar... Havaya karışan çiçeklerin tozları insanların genzinden girip ciğerlerine gittiğinde kanda Seksopolin isimli bir madde çıkarırlar... Bu madde vücudumuzun her yerine yayılıp, bilhassa kasıklarda ağır tahriklerde bulunur. Erkekse, insanın canı kadın; kadınsa tabii olarak erkek ister... Kalb daha hızlı çalışmaya, böbrekler su koyvermeye, dalak aşağı sarkarak karaciğere kafa tutmaya başlar. Bilhassa barsaklar fevkalâde çalışıp ikide bir dışarıya çıkma duygusu yaratır. Netice olarak baharda altmışbeşinden aşağıda olanlarda bir azma ve saldırma hissi kuvvetlenir. Hisler de kopacak kadar incelir.

İLK BAKIŞMA NASIL OLMALI?

Baharda âşık olmak için bütün şartları benimsemiş olanlarca artık yapacak tek şey, tutulacağı kadını veya erkeği aramaktır. Biribirlerini arayanlar derhal hallerinden belli olur. Garip sesler çıkarıp hep duvar diplerinden, ağaç altlarından yürürler. İşte bu sırada biribirlerine rastladılar mı birden bir ses onlara: «Hadi âşık olsana, bak karşındaki senin dişin, yahut tırnağın, pardon erkeğin... Çevir gözlerini ona mânalı bir bak... Öyle bak ki içine işlesin de bir daha bakamasın...» der. (Tabii gözlüklü olanlar için bu sesi kullanmıyoruz.) İşte bu sesle irkilen iki insan, birden biribirlerine gözlerini dikerler ve yiyecek gibi bakarlar. Bir kuvvet onları biribirine doğru itmeye, ikisi de biribirlerine doğru gitmeye başlarlar. İkisinin de yanlarındakiler onlara mâni olmaya çalışırlar. Fakat kalbe dolan o ilk bakış unutulmaz unutulmaz...

Göz bakışmasiyle biribirine tutulan iki insan birdenbire biribirinin kollarına atılarak yokuş aşağı, elele deli gibi koşmaya başlarlar. Bu arada iki de yumurta haşlarlar. Ne yaptığını bilmeyen âşıklar bir an önce çok uzaklara ve bütün gözlerden öteye kaçmak için ne mümkünse yapmış sonunda kendilerini bir çalılığın arkasına atmış olacaklardır. Nefes nefese, kan ter içinde ve üstleri başları yırtılmış olan âşıklar bir müddet dinlenip ortalığın yatışmasını bekleyecekler midir?... Hayır, katiyen beklemiyeceklerdir. Çünkü bahar ve civarda pişirilen kebap kokusu onları halsiz bırakmıştır. Fakat ruhlarından gelen kaynaşma birden onları tekrar kuvvetli bir el gibi biribirlerine doğru iter...

İLK BUSE ALINIYOR

Saat tam onbiri yirmi geçe artık ilk busenin tadına varmak isteyen kadın ve erkek dudaklarını biribirinin dudaklarına doğru yaklaştırırlar. Bu harekette hiçbir suni numara yoktur. Tam mânasiyle tabiat kanunlarından faydalanılmaktadır. Dudaklar biribirine değdiğinde erkeğin kulağı çınlamaya, nabzı 189 atmaya, kadının ise dizlerinin bağı çözülmeye ve çorapları düşmeye başlar... İstek ve arzu aslında epsiminist bir şeydir. Fakat iç salgı bezlerinin çalışmasıyla iki insanı da ağzı kurumaya ve öpüşmeye devam etmeye zorlar... Öpüşme fazla normal bir aşk için altı dakikadır. Bu zaman erkek ve kadının biribirlerinin tadına iyice bakmalarına kâfi gelir... Baharda alınan buse daha ziyade romantik aşkın sembolü olduğundan, cinsi bir tarafı yoktur. Hiçbir zaman kötü bir niyetle öpüşmeyen iki sevgili için namus kirlenmesi mevzuunda endişeye kapılmamaları icabeder. Fakaaat... Sadece kulak tozuna bir gelincik çiçeğinin siperallerinden bir zerre girmesi maazallah romantik aşkı birden terbiyesiz yönlere iter. Artık kadın da erkek de ne yaptıklarını, aile şereflerini, sosyal mevkilerini, muhitlerini falan fıstık düşünmezler ve herbir şeyi icra ederler. Bu gibi terbiyesizlere daha çok, pardon daha az rastlanırsa da bunda baharın suçu yoktur. Bunda daha çok İbrahim'le Ayşe'nin suçu vardır. Bir de uzaktan gelen rakı kokusu bu gibi hareketleri kuvvetlendirir...

SİZİ SEVİYORUM...

Ah bu kelimeler... Yapılan istatistiklere göre, her baharda milyonlarca insan biribirine «Sizi seviyorum» demektedir. (Kâmil beyi boşuna arama, yemektedir.) Bu kelimeler bir kere de söylendi mi, geriye almak, yahut inkâra kalkmak ayıptır. Çünkü karşısındakine ümit veren bir kimse simidi hiç veremez... Biribirine kâfi derecede sevdiğini söyleyen taraf daha önce çalılığın arkasından çıkar. Üstünü başını düzeltir, saçını başını toplar... Artık bu iki kişi sevgilidir ve aşkın heyecanı kalblerinden taşmaktadır. Mevzu ne olursa olsun onları ilgilendirmez. Sadece bir

daha buluşmayı ve bu sefer bir başka ağaç altına gitmeyi düşünürler. Sizi seviyorum kelimesi o gece ve onu takip eden geceler ikisinin de kulaklarında daima fısıldar. Buna mâni olmak için âşıklar kulaklarına pamuk tıkayıp uyumaya çalışırlar.

İşte bahar yapacağını yapmış ve bu erkekle şu kadını biribirine delicesine âşık etmiştir. Fakat ne yazık ki arkadan yaz gelecek... Erkek, amcasının yanına Manisa'ya, kız da Ayvalık'a tatilini geçirmeye gidecektir. Fakat baharda başlayan aşk sönecek midir?... Asla, asla, asla!...

AŞKIN YAŞI YOKTUR!

Bu sözü söyleyen Volter de seksen yaşından sonra Madam Hayganus'u Yıldız Parkında tanımış ve sevmiştir. Evet, ihtiyarlar da baharda eski baharlarını hatırlayarak hislenirler. Onlar da gençliklerinde ağaç altlarında ne cevizler kırmışlardır. Kırılan cevizlerin kabukları belki de hâlâ durmaktadır yerli yerinde. Üstad Mahya Cemal, bahar için şu iki cümlelik şiiri iş olsun diye mi söylemiştir:

Heyhaaat, geldi gene nevbahar
taze bir heyecanla dolalım,
Şu pembe köşkün bahçesindeki
bütün gülleri yolalım...

Üstad burada gülden bahsederken, bildiğimiz güllü değil, köşkün kızlarını kastetmektedir. Çünkü gül, baharda açan en güzel çiçektir.

Demek ki sevdanın baharda her insana musallat olacağı tehlikesi mevcuttur. Bunun için baharda bilhassa ihtiyarlar gidip aşılanmalı ve aşk hastalığına karşı tedbirli olmalıdır. Çünkü bu hastalık onları daha çabuk götürür.

BAHARDA HERKES SEVMELİ

Bu, belediyenin çıkardığı bir tâmim değildir. Tabiat kanunudur. Bahar bize sevin diyorsa sevmeliyiz. Aşk ve bahar senede bir kere gelir. Çiçekler mis gibi kokarken, kelebekler uçarken, kırlar bizi beklerken evde oturup hayata küsmek inekliktir. İneklik bile değildir. Çünkü bahardan en çok inekler faydalanır. Yeşil otlara yayılın ve biribirinize bayılın... Benden söylemesi... İki ay sonra otlar sararıp güneş beyninizi yakınca baharı ararsınız... Bahar aşktır... Aşk ve bahar biribirinden ayrılmaz iki sevgilidir. Onları rica ederim ayırmayalım... Ne olur... Mersi...

Suavi SÜALP

ayna

MEHDİ ZİT

Ankara'da savaş

ANKARA'da bir savaş var. Sessiz sedasız, gürültüsüz patırtısız bir savaş.

— Hadi yahu, o kadar da sessiz savaş mı olurmuş! diyeceksiniz.

Oluyor işte.

Sakın aklınıza başka şeyler getirmeyin. Ankara'daki savaş, bir hava savaşı.

Ne uçağı canım!...

Hava savaşı dedikse, uçakla havada yapılan savaş demedik.

«Kirli Havayla» yapılan bir savaş bu.

Bilirsiniz kışın Ankara'nın havası son derece kirlidir. İşte şimdi Ankara Belediyesi, bir dernekle elele verip bu kirli havaya karşı savaş açmış. Yâni bir cephede, o dernekle Ankara Belediyesi, öteki cephede de...

— Kirli hava, diye siz tamamlayacaksınız ama yanılırsınız. Çünkü öbür cephede hiçbir şey yok.

Bahar gelip havalar ısınınca sobalar ve kaloriferler söndü. Kirli hava diye de bir şey kalmadı. Tabii kendisine savaş açılan kirli hava da ortadan yok oldu.

Yâni açıkcası, düşman olmadan tek cephede yapılan bir savaş bu.

Hiç dudak büküp, «böyle de savaş mı olurmuş» demeyin. Bence savaşın en güzeli, düşmansız yapılan savaştır. Çünkü zafer garantidir.

Savaş en iyi zamanda açılmıştır. Yâni düşman ortada yokken. Zaten savaşçıların ellerindeki silâhlar da ancak bu mevsimde böyle bir savaş açmaya yeterli.

Silâhları ne, biliyor musunuz? Daha doğrusu Ankara'yı pis havadan neyle kurtaracaklar biliyor musunuz?...

Tabelâlarla...

Bulvarın bir kaç yerine, turuncu zeminin üzerine siyah harflerle yazılmış bir kaç tabelâ asmışlar. Diyorlar ki:

«Vatandaş! Kirli havayla savaşa sen de katıl!»

Ama vatandaş bu savaşa nasıl katılacak? Orası belli değil.

Ankara'lı zaten düşman elinde esir. Yâni kirli havanın içinde. Nasıl bununla savaşacak anlamadım.

Eline yelpaze alıp, kirli hava bulutlarını mı kovalayacak?

Şimdi anladınız mı bu savaş neden ortada düşman, yâni kirli hava yokken tam baharda açılmış?

Zafer garanti de ondan...

Ankara Belediyesi kirli hava ile savaşa dursun, derken kalb hastalıkları ile savaş başladı.

Ünlü bir kalb hastalıkları uzmanı radyo ve televizyonda, kalb hastalığına tutulmamak için vatandaşlara şu tavsiyeyi yaptı:

«Hayat dir ayna gibidir. Siz gülün ki, o da size gülsün.»

Vallahi açık söyleyeyim, ben tam kırksekiz senedir hayatın burnuna burnuna gülüyorum da, sırıtmak şöyle dursun, başımı çevirip bakmıyor bile.

Anlaşılan, bizim memleketteki hayat aynasının sırı dökülmüş, bir şey gösterdiği yok.

Ünlü kalb uzmanı yine, tavsiyeleri arasında:

«Öyle olur olmaz her şeye kafanızı da bozmayın» dedi.

Yerine getirilmesine olanak bulunmayan bir tavsiye. Sağlam kafa mı kaldı ki bozmayalım kardeşim?...

İki eski arkadaş yolda karşılaşırlar:

— Nerelerdesin yahu? Bir süredir görünmüyordun?

— Evi taşıdım da...

— Nereye taşındın?

— Çankaya'ya...

-- Ooo, desene ki sen de sınıf değiştirdin!

— Neden?

— Ankara'nın o bölgesi, burjuvaların oturduğu lüks bir semttir. Yâni sen de sınıf değiştirdin artık.

— Yok be kardeşim! Sınıf değiştirmek kim, biz kim? Burada da kiracıydık, orada da kiracıyız. Yâni sınıf değil, ev sahibi değiştirdik o kadar.

— Hadi hadi! Yutturmaya çalışma! Bal gibi sınıf değiştirmişsin.

— Bırak canım! Biz çamaşır değiştiremiyoruz, nerde kaldı sınıf değiştireceğiz. Hem ben, kendi sınıfımdan memnunum.

— Hangi sınıftasın?

— Son sınıfta. Seneye mezun olacağım.

— Dalga geçme! Son sınıf da ne demekmiş. Ben sana okul sınıflarından değil, sosyal sınıflardan sözediyorum.

— İyi ya işte. Ben de onların son sınıfındayım.

— Ne demek o?

— Orta sınıfla işe başladık. Ama ne hikmetse, bizde iş başına gelen her iktidar, orta sınıfla uğraşır. Nihayet uğraşa uğraşa bizi orta sınıftan emekçi sınıfına indirdiler.

— Eee?...

— Onun da hali malûm. Ondan sonra da artık inecek başka sınıf olmadığı için. Son sınıfa geldik demektir.

— İyi ama, «mezuniyet» ne oluyor?

— Gelecek yıl sınava gireceğim.

— Ne sınavına?

— Binikiyüzelli lira ile, hem ev geçindirip hem de üç çocuğu nasıl okuttuğum hakkında parlak bir sınav verip, mezun olacağım.

— Bâri oldu olacak, «doktora» yap da bu işin uzmanı ol.

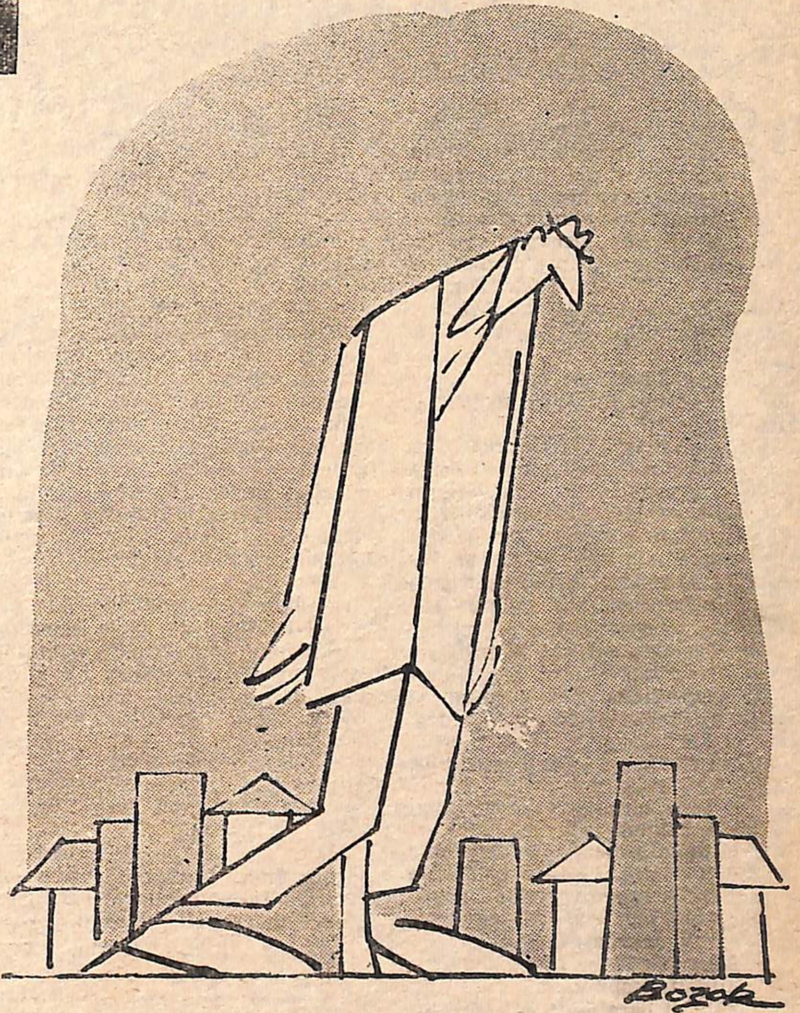
— Değmez.

— Neden?

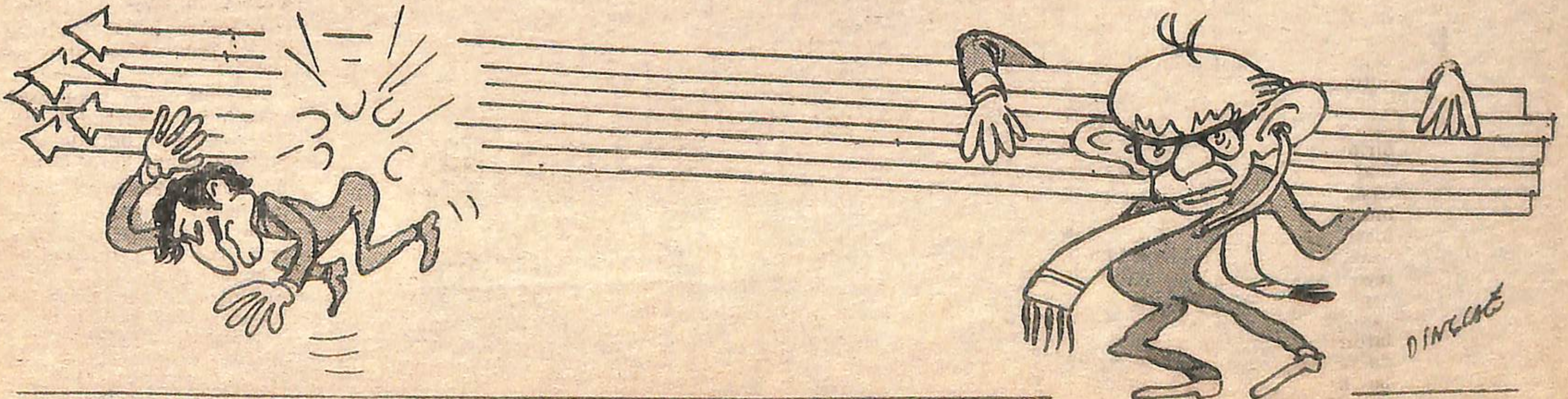
— O kadar çok uzmanı var ki bu işin Türkiye'de...

Mehdi ZIT

— Veremle, sıtmayla, kolerayla, pahalılıkla, bilet karaborsacılığıyla savaştan sonra şimdi de «hava kirlenmesine karşı savaş» başladı. —

«Yorgun savaşçı!»

İnönü — Ayol ne tarafa dönsem Ecevit'e çarpıyor!..

Günün Adamı

Vedat Saygel

KAHVE köşesinde oturmuş, umutsuzluk içinde kendi kendimi yargılarken yanıbaşımda görünce, sevinçle utanç karışımı bir duyguya kapıldım. Hani kapıdan girişini görseydim, tanınmamak için ya yüzümü gizlerdim, ya bir fırsatını bulur sıvışıp giderdim. Fakat boş bulunmuştum işte. Bir:

— Merhaba arkadaşım, diyen sesini duydum, bir yanıbaşıma çöktüğünü gördüm!

Ayrı kaldığımız üç beş ay içinde nasıl böylesine değişmiş, tanınamaz hale gelmişti?

Oysa yaşayışiyle, fikirleriyle, karıncayı incitmekten korkan insancıl haliyle uyuştuğumuz arkadaşların en başta gelenlerinden biriydi. İnadı, zorbalığı sevmeyen, en haksız hücumlara bile karşı gelmeyen, kaderine, kazancına, işinin ağırlığına boyun eğen temiz pak giyimli, tatlı dilli bizim çeyrek asırlık Ali gitmiş, benzerliği olmayan biri gelmişti yerine. Favorileri salmış, bıyığı burmuş, ayağındaki yemeni bozması pabuçların ökçelerine basmış, surat asık, göğüs bağır açık, ceket omuzda, şak şak elindeki iri taneli tesbihi çekiyor!

Her şeye kavuk sallamanın sonu sokakta kalmak olduğuna göre, onun durumu benimkinden de kötüye varmıştı demek. Kahve halkından utana sıkıla hatırını sordum.

— Hamdolsun aga, dedi, Allah bugünümüzü aratmasın.

— İşler nasıl?

Şakırdattı tesbihini:

— O işi bırakalı çok zaman oldu.

— Neden bıraktın?

— Bizim meslekte ekmek kalmadı aga.

Oysa onun «Meslek» dediği sırt sıvazlama, her devrin geçer akçesiydi. Sıradan bir memurken, çalıştığı servisin başına geçirilmesi, sırt sıvazlamada rakipsiz olmasındandı. Personel şefliğine yükselmesi, gene aynı sebeptendi.

— Peki, şimdi ne yapıyorsun?

— Kendi hesabıma çalışıyorum.

Hımmm, bir yerlerden önemli bir sermaye uydurmuştu demek!

— Dükkân falan mı açtın?

— Yok canım, serbest çalışıyorum. Sen?...

— Beni sorma, dedim. Aynı işteyim ama, durumum son derece vahim!

Güldü:

— İlk görüşte sezmiştim zaten. Neden dersen, toplumdaki her köklü değişiklik, birtakım meslekleri tarihe karıştırırken, birtakım yeni meslekler çıkarır ortaya. Örneğin gelir vergisi çıkmasaydı, defter tutma sanatı doğmazdı. Her vergi dairesinin kapısında beyanname doldurmayı meslek edinen beş on muameleci olmazdı. Tasarruf bonosu çıkmasaydı, bono alım - satımıyla uğraşan bürolar kurulmazdı.

— Öyle ama...

— Aması falan yok, düpedüz öyle. Allah bilir hâlâ «Evet efendim, emrettiğiniz gibi olsun efendim» le çalıştığın yerdeki durumunu korumaya uğraşıyorsun.

— Başka ne yapabilirim ki?

— Tabii ayın yarısını tok, yarısını aç geçiriyorsun gene?

— Öyle...

— Adam olmazsın sen! diyerek yaktı bir sigara.

Onun gibi bir sokak kabadayısı görünüşünde olacağıma, adam olmamaya razıydım. Fakat yeni işini de pek merak ediyordum doğrusu.

— Biraz sabret, görürsün, dedi.

Biraz sabredersem, fabrikada verilen bedava öğle yemeğinden olurdum.

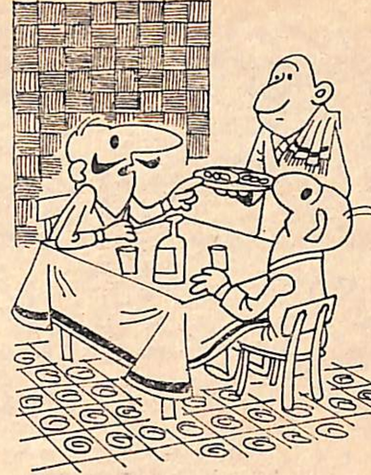
— Zararı yok, dedi, yemekler benden...

Kalktık.

— Gel, bizim oraya gidelim.

İşyerini gösterecekti zaar. Bir omuzu yerde, bir omuzu gökte, elinde tesbih, şak şak çekerek düştük yola. Parayı nerden bulduğunu merak ediyorum ya, nasıl sormam gerektiğini kestiremiyorum. Bir ara:

— Sermaye... diyecek oldum.

— İşte sermaye, diye kendini gösterdi.

Haydi bakalım, düşün ki ne iş yaptığını bulasın! Futbola başladı desek, ömründe topa ayak sürmemiş. Hem futbolcu dediğin mahalle kabadayısı görünüşünde olmaz ki... Sahne adamı olup çıkmıştır desek, seyirci olarak bile görmemiştir sahneyi. Ulan yoksa bu herif elli kiloluk vücuduyla güreş, ya da judo gösterileri falan mı yapıyor?

Daldık bir sokağa:

— İşte bizim semt.

Daha parmağını uzatıp «İşte bizim semt» diye işaret ederken, semtte bir kaynaşma oldu. Bir genç:

— Vay Ali âbimiz, diyerek ellerine sarıldı. Emret, yoluna halılar serdireyim!

Hiç oralı olmadı bizimki. Surat asık, kaşlar çatık, tesbih tutan eliyle, «İstemez» anlamına gelen bir işaret yaptı!

Aynı pozla, sokağın başındaki berbere girdi, usturanın altındaki müşteri koltuktan fırlayarak yarısı sabunlu suratıyla yerini Ali'ye verdi.

— Yok, dedi Ali, traş olmayacağım.

Yanaştı tezgâha saçlarına biriyantin, yüzüne kolonya sürdü, taranıp süslendikten sonra:

— Yürü karınlarımızı doyuralım, dedi bana.

Vay canına!... Mahalle tüm dükkânlarıyla, evleriyle Ali'nin miydi, ne? Çıktık dışarı.

— Yahu insan bırak parayı, hiç olmazsa bir teşekkür ederdi berbere, diyecek oldum...

— Yüz verdin mi tepene çıkarlar, diye susturdu beni.

Anlaşıldı, dükkân Ali'nin olmalıydı. Az ilerde sordu:

— Hangi lokantada yiyelim?

Rahatlıkla cevap verdim:

— Masraf olmasın, senin lokantanda yiyelim.

— Ona bakarsan her yer benim! demez mi?

— Eh, sen bilirsin öyleyse...

Sokuldu kaldırım kenarında hararetli bir tartışmaya girişmiş olan kalabalığa:

— N'oluyor burda?

Onca insanın, Ali'nin sesini duymasıyla tartışmayı bırakması bir oldu!

— Hah, Ali âbimiz geldi, diye sırıttı biri. En iyisini o bilir. Ben diyorum ki...

Meğer ortak oldukları kahvede bahar temizliği yapacaklarmış da, boya renginde aralarında uyuşmazlık çıkmış. Badanacı «Çağla rengi çok açar» demiş, kabul etmişler. Fakat çağla rengini elde etmek için hangi boyaların karıştırılması gerektiği konusunda anlaşmazlığa düşmüşler.

— Ben diyorum ki açık mavi ile yeşili karıştıralım. Bunlar diyor...

Benim bildiğim Ali renkten falan anlamaz ama:

— Olmaz, dedi. Çağla rengini almak için koyu kahverengiyle gri boyayı karıştırmalısınız.

— Yahu olmaz kardeşim, dememe kalmadı...

— Tamam, dediler. En doğrusunu Ali âbimiz söyledi.

Lokantaya girerken:

— Kahveye sen de ortak mısın? diye sordum.

— Yoo, dedi.

— Peki, çağlanın ne renk olduğunu biliyor musun?

— Yooo...

Ismarlamadan kebaplar kondu önümüze.

— Ben Bursa kebabı istiyorum, dedi Ali önündeki Bursa kebabı tabağını elinin tersiyle itip.

— Evet, getirdim âbicim, diye saygıyla eğildi garson.

— Hayır, bu Bursa kebabı değil!

Aynı saygıyla cevap verdi garson:

— Bursa kebabı değil âbicim.

Çıldıracağım yahu! Az önce Bursa kebabı diye getirdiği gerçek Bursa kebabını, Ali söyledi diye «Bursa kebabı değil âbicim» diyerek geri götürüyor garson!

Üstelik bir de eğilip sormaz mı:

— Bursa kebabınız nasıl olsun âbicim?

— İki kalem pirzola, bir böbrek, iki şiş, daha yanına bir şeyler koyuver işte!

— Emredersiniz âbicim.

Karnımızı doyurup para falan vermeden çıktık. Aklım duracak nerdeyse:

— Ulan Ali, senin mi bu lokanta?

Kimsenin olmamasından istifade, kaçamak bir sırıtışla cevap verdi:

— Yooo...

— Peki neden para vermedin?

— Almazlar ki...

— Neden?...

— Bizim mesleğin gereği bu oğlum. O kibarlık devirlerinde, her fikrin önünde saygıyla eğilmelerde iş kalmadı artık. Şimdi karnını doyurmak mı istiyorsun? Boyun bükmeyeceksin kimseye. Çatır çatır kabul ettireceksin kendi fikirlerini çevrene. Çok saçma, çok yanlış olsa bile...

— Ya kimsecikler takmazsa?...

— Giyimini ve davranışlarını mesleğine uydur sen, önünde eğilmeyecek olanın alnını karışlarım!

Şimdi durmadan bıyık uzatıp, buruyor, favori salıyorum. Bir yemeniyle bir de tesbih hazırladım, bir haftaya kalmaz çıkacağım sokağa. Gün boyu yoluma çıkan, dünyanın hakaretini eden alacaklılar bakalım ne yapacak beni görünce? Selâma mı duracaklar, ayaklarının altına mı alacaklar? Evdekilerin «Kara» dediklerine, «Ak» diye karşı çıkmayı, bunu onlara da kabul ettirmeyi henüz başaramadım ama...

— Çöpçüler mi?.. Temizlik kampanyası için resmigeçite gittiler!..

Sizin için

Yazısız
(Ömer SERVİ)

YENİ İMİŞ

Arkadaşlarla durakta dolmuş beklemekteydik. Tam karşımızda bir acenta vardı. Acentanın bayan sekreteri camekândan dışarıyı seyrediyordu. Bizim gülüşmelerimizden anlam çıkarmış olmalı ki geriye döndü. Hemen yanındaki satılık kamyonun önünde durdu. «Az kullanılmış Bedford» yazılı tabelâyı okudu. Bunun üzerine yer değiştirmek lüzumunu hissetmiş olmalı ki, diğer bölümdeki «yeni damperli kamyon» yazan tabelânın önüne geçti.

İbrahim SÖYLEMEZ
P.K. 169 TRABZON

MESLEĞİNE GÖRE

Birliğe gelen erler mesleklerine göre ilgili bölüklere ayrılacaktır. Görevli subay sırayla her ere sorar ve aldığı cevaba göre her birini bir bölüğe ayırır.

— Ahçıyım...
— Levazım bölüğüne.
— Telsizciyim...
— Muhabere bölüğüne.
— Şoförüm...
— Ulaştırma bölüğüne.

Sıra tahsildar ve kekeme olan ere gelir:

— Ta ta ta ta...

Sabrı taşan subay:

— Anlaşıldı, verin makinalı tüfek bölüğüne.

Semih ALTINOK
K. M. Paşa Cad. No: 228, kat 3, Pıtırcık Apt.
KOCAMUSTAFAPAŞA/İST.

TUTULMA OLAYI

İlkokul öğretmeni olan bir arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Beraber derse girdik.

Güneş ve Ay tutulmasını anlatıyordu. Bir ara:

— Çocuklar, dedi. Güneş ve Ay'ın ne zaman tutulacağını bilginlerin bize haber vermeleri ne kadar şaşılacak şey değil mi?

Arka sırada oturan bir çocuk hemen atıldı:

— Hiç de öyle değil öğretmenim.

— Neden?

— Bunları bizim evdeki takvim, bilginlerden önce haber veriyor!...

Ahmet OĞUL
Cuma Mah. Harım sokak No: 5
Simav/KÜTAHYA

EŞEK

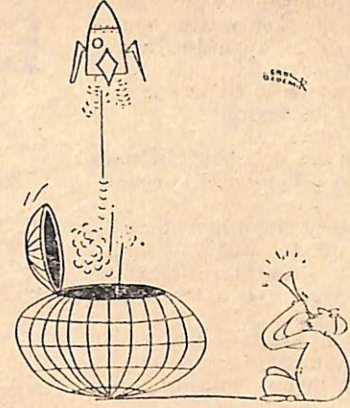
Geçenlerde şehir dışında oturan bir dostumuza yemeğe dâvetliydik. Yemekten sonra biz konuşmaya dalmışken kapı çalındı, evin beş yaşındaki oğlu kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz gelen adam, çocuğa sordu:

— Gazeteden ilânınızı okudum, sizde satılık bir eşek varmış..

Çocuk hemen döndü ve içeriye seslendi:

— Baba, gel, seni çağırıyorlar.

Nâdir KADIOĞLU
Atatürk Cad. Yonca Ap. kat: 2, No: 9 — KONYA

Yazısız
(Erdal ÖZDEMİR)

TİMUR'LA YILDIRIM

İlkokul beşinci sınıfta okurken öğretmen Ankara savaşını anlatıyordu. Konu bitince, geveze ve şakacı olan Ali'ye:

— Söyle bakalım Ali, Ankara Savaşında Timur'la Yıldırım ne yapmışlar?... diye sordu.

Ali:

— Ortaya çıkıp güreşmişler. Timur seyirci avantajıyla galip gelmiş öğretmenim, dedi.

Veli KARA
Gölbaşı İlkokulu Md. V.
Beyşehir/KONYA

BİRİNCİ ÇIKMAZ

Elektrik direğine yaslandı oğlan.
Kız, balkona çıktı...
Kaşla, gözle.. derken anlaştılar...
Yarına randevu vereceklerdi ki,
Birden kesildi şehrin elektrikleri.

EMMOĞLU

Emmioğlu, emmisinin kızına
Yakmıştı abayı.
Çıraktı, azaptı kapılarında..
Olsun, seviyordu.
Bekledi bir ömür boyu..
Kimselere söylemedi aşkını.
İçinde sakladı.

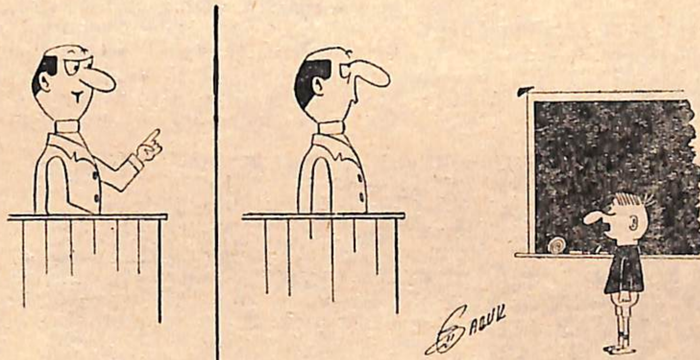
Bir gün Emine sevmediği birine
Onbeş bine gidince,
Uyandı emmioğlu..
«Ben, Emine'yi severdim» dedi.

ALİ AŞIK

Şiir diliyle fıkra :
TAKLİT

Aradığı bir işti
Şehre bir sirk gelmişti
İşsiz bir sirk aktörü
Gitti, buldu müdürü
Ondan bir iş istedi
Billâhi zilim, dedi
Şöyle baktı da müdür
Sordu:
— Hünerin nedir?
Anlat, neler yaparsın
Belki işe yararsın.
Bizim işsiz aktörcük
Konuştu boynu bükük:
— Köpek taklidi yaparım
Tam biçilmiş kaftanım.
Müdür sinirlenmişti
Dedi:
— Bu da bir iş mi?
Bunlar basit taklitler
Yaramaz bana itler!
— Pek basit değil...
Dedi artist,
Bir deneyiniz bâri
Göreceksiniz kârı.
Müdür küplere bindi:
— Defolun, gidin! dedi.
Havladı iş arayan
Tam kapıya döndü yan
Bacağını kaldırdı
Dedi:
— İşsizlik yetti!
Sonra şeyini etti...

GÜREL ERGEN

— Yavrum, karıncadan ders al... Bütün yaz çalışır, çalışır ve sonunda...

— Biri üstüne basıp ezer onu öğretmenim!..
(Faruk)

TRAŞ

Bir pazar tatilinde evde oturuyordum. Altı - yedi yaşlarındaki oğlum da pencereden dışarıyı seyrediyordu. Bir ara: «Hüseyin amcalar geliyor!» diye seslendi.

Hüseyin beyden pek hoşlanmadığım için hanıma dönerek:

— Bu Hüseyin bey de amma çenesi düşük, durmadan traş eder, dedim.

Benim bu sözlerimi aklına koyan yaramaz, Hüseyin bey gelip oturduktan az sonra elinde bir makas ve bir jiletle yanımıza gelip, Hüseyin beye uzattı.

Hüseyin bey:

— Nedir bunlar Tahir? diyerek çocuğu okşadı.

Çocuk ne cevap verse beğenirsiniz:

— Babam, Hüseyin beyin çenesi düşüktür, hem de çok traş eder dedi de...

Ali Rıza BAYINDIR
Eğitim Araçları Merkezi Başk.
Kurtuluş/ANKARA

TÖVBEKÂR

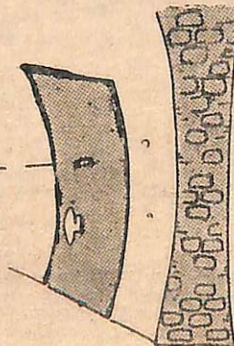
Aşka paydos
Rakıya da
Hele kumara
Tövbe.

Şaşırdık inanmadık
Dalga geçiyor sandık

Sonradan anladık
Her şeyden bıkmış
Hattâ
Karısından bile!

ATTİLÂ KANBİR

— Yahu herif, kalkıp baksana... Kapı vuruluyor!..

(Haldun ULUSOY)

— 17 —

Halo dayı, baktı şoför muavininde iş yok, tekrar koklamaya başladı kamyonları, deri kokusunu arıyordu... Bağırdı muavin:

— Dede kokuynan bulunmaz bu...

Halo dayı da bağırdı:

— İçinde deri vardı...

Son kamyona dek kokladı, sonra döndü oğluna kül benzi, çökmüş gözleriyle:

— İşde şincik yandık oğul, dedi...

— Getdi mi den buba?

— Bilmem ki oğul... Keşki yorganları alsaydık... Gel hele, şurda da var iki mekine...

Otobüslerin arasına sıkışmış iki kamyonun yanına koştular. Halo dayı birinci kamyonu kokladı, sevinçle bağırdı:

— Bu oğul, bu...

— Bildim buba, depesinde tekeı var...

Oysa ki hemen hemen her kamyonun tepesinde yedek tekerlek vardı... Halo dayı, çevirdi yüzünü mutlu mutlu baktı insanlara. Seviniyordu, kamyonunu, yorganını bulduğu için... O anda Halo dayının başına sanki devlet kuşu konmuş gibi, eli arkasında, başı kamyonuna dayalı, bakıyordu etrafına. İdiris, ne olur ne olmaz diye çoktan çıkmış, binmişti bile kamyona. Babasına da:

— Bin buba, bin! diyordu...

Halo dayı da çıktı,, oturdu yerine... Yanlarındaki kocaman otobüsün kaloriferle buharlanmış camlarından yolcular gözüküyordu. Bir kısmı çay içmeye inmişler, bir kısmı da otobüsün içinde kalmışlardı. Galiba, karısı mı, sevgilisi mi bilinmez, uyanmasın diye, adamın biri de inmemişti otobüsten. Sapsarı saçlı, kuzu başlı bir kadın, adamın göğsüne başını dayamış uyuyordu... Aralarında hemen hemen bir metre ya vardı, ya da yoktu... Bu kadının da gözlerinin altı mosmordu. İdiris boyuna bu kadına bakıyordu. İçinden:

«İlkin dövmüş, şimdi de gucağın. da avradın göynünü etmiye çalışıyor.» diyordu.

Bir ara, adam kalktı, indi otobüsten aşağıya. Kadın bu kez başını cama dayadı işte o zaman İdiris'le gözgöze geldiler. İdiris, sanki mıhlanmış gibi bakıyordu kadının gözlerine. Kadın önce bir anlam veremedi bu bakışa, sonra o da bakmaya başladı. Kimbilir, belki de bu kuzu kafalı kadın:

«Acaba buncağızlar nasıl bu kamyonun arkasında giderler?» diye düşünüyordu. Onun için tetkik ediyordu, babayı, oğulu... Sonra erkeği geldi yanına, elinde bir bardak çay vardı... Şekerini karıştırdı, uzattı kadına. Bir şeyler konuştular amma İdiris duymadı. Yalnız kadının çok tatlı açıp kapanan bir ağzı vardı. Bardağı dudaklarına götürdü, tekrar İdiris'e baktı... İdiris, hırsız, ama sahibinden korkan bir erkek kedinin ete baktığı gibi bakıyordu kadına.

Biraz sonra kamyonun şoförü ve yanındakiler geldiler. Şoför, arkaya dolanarak:

— Tamam mısınız? diye bağırdı.

Halo dayı cevapladı:

— Burdayık oğul, burda...

Kamyon geri geri çıktı otobüslerin arasından... Kadın orada kaldı, buğulu otobüs camının ardında, ama İdiris'in gönlüyle beraber gitti o deri kokularının, o buz gibi havanın arasında... Biraz sonra güneş doğdu, Halo dayı, şöyle bir başını kaldırdı kamyondan:

— Oğul, hele hele oğuuul! dedi... Baksana şu tarafa, bi su, bi su, deniz dedikleri bu olsa gerek... Ulaaan amma da su bee, amma da su...

İdiris, kalktı baktı denize:

— Ulaaaa, dedi, bubaa bu ne ki?

— Deniz oğul, deniz... Umman deniz... Hudayı hikmet işde, yığmış suyu burya!

— Hudayı hikmet tarla yapsaydı burayı buba?

— Günaha girme oğul!...

Kamyon Harem iskelesine yanaşınca, şoför başını arabanın penceresinden çıkararak:

— Dedee, dedi, bu geçede mi ineceksiniz, öteki geçede mi?

Halo dayı, oğlunun yüzüne baktı her zamanki gibi... Ama oğlu o anda kamyonlara, karşıdan gelip geçen vapurlara bakıyordu.

— Şoforcu oğul, dedi, garşıda enek garşıda...

Kamyon araba vapuruna girdi.. Halo dayı:

— İdiris, dedi, çok sallanma, vapurun içine girdik, batar matar...

Titremeye başladı İdiris... Onun için, bu kamyonun içindeki vapur sefasının tadına varamadı. Oysa ki, etrafa bakınsa, Boğazın o dillere destan güzelliğini bir parçacık olsun görebilecekti... Daha araba vapurundayken, şoför, Halo dayının yanına geldi:

— Dede, dedi, vapurdan iner inmez, oraya Sirkeci derler, ordan her yana otobüs vardır, sizi orada indirelim, olmaz mı?

— Sen bilin oğul...

Şoför biraz daha dikeldi yanlarında. Halo dayı anladı, kesesini çıkardı, iki tane onluk uzattı şoföre:

— Sağol oğul, dedi, Allah işini rasgetire...

— Sizin de dede... Burda birini ziyarete mi dede?

Söylemedi ona, öküz parası mesele. lesini. Adam zaten dede deyip duruyordu.

— Yok oğul, dedi, oğlanları biraz gezip dolaşmaya geldik...

— Ha, para yemiye?...

Cevap vermedi Halo dayı. Yalnız şoför:

— Amman ha dede, sakın parayı kaptırmayın ha, burası İstanbul, dedi, İti köpeği çoktur... Gez dolaş amma bu yaştan sonra ne yapacaksın dede İstanbul'da, insan buraya gençken gelmeli, gençken...

Halo dayı:

— Öyle oğul öyle, dedi...

O günü, takvimin yaprakları Kasımın yedisini gösteriyordu. Ve İstanbul'un nüfusu iki kişi daha artıyordu, Halo dayı ve İdiris, Sirkeci rıhtımından karaya ayak basarlarken... Birisi öküz parası kazanacaktı, birisi de başlık... Taşı toprağı altın olan İstanbul, iki ameleye daha kavuşmuştu o yedi Kasım sabahında... Meteoroloji, o gün için, İstanbul ve çevresinde havanın açık geçeceğini söylüyordu amma, daha şimdiden, kuşluk vaktinden başlamıştı gökyüzü sislenmeye... Kocaman, kapkara bir bulut da, çok uzaklardan koşup geliyordu İstanbul şehrinin üstüne. Belli olmaz, belki de biraz sonra ilk yağmur taneleri dökülmeye başlardı gelip geçen özel arabaların üstüne, kat kat apartmanların üstüne, İpek Palas'ın üstüne, Hilton Palas'ın üstüne ve de eli yorganlı gurbetçilerin üstüne...

— Oğul, dedi Halo dayı, oğul, bes Isdanbıl daha başga Ankara'dan, bi başga tevatür...

Sirkeci'nin kalabalığı, Sirkeci'nin otobüsleri, otomobilleri, bir anda büyülemişti ikisini de... Hele hele ortada fırt fırt düdük öttüren trafik polisi. İlk anda Halo dayının içine bir korkudur yerleşti amma, biraz sonra, İstasyonun önüne gelince, korkuyu atmaya çalıştı üzerinden. Çünkü, kendileri gibi sırtı yorganlı birilerini daha görmüştü. Ardlarından:

— Hemşerim hemşerim, diye bağırdı amma, hiçbiri de duymadılar, Anadolu Saz'ın önünden hızlı hızlı adımlarla uçup gittiler. Bilinçsiz olarak, onlar da o tarafa doğru yürüdüler. İstanbul ne köye benziyordu, ne de Ankara'nın kaldırımlarına. Bazan nöbete giden askerler pozunu istemiyerek bozmak zorunda kalıyordu, çünkü, babayla oğulun arasına, ya bir insan, ya bir el arabası, ya da bir araba giriyordu... Hele hele Anadolu Saz'ın önünden geçerlerken bu poz iyiden iyiye bozuldu. Sazın önündeki çıplak kadın resimleri İdiris'i bırakmadı gitsinler...

«Abooov» dedi içinden...

Ne de güzel kadınlardı bunlar böyle...

«Hele şu göbeklerine bak!»

Halo dayı geriye döndü:

— Oğul, dedi. Göremedi İdiris'i...

Bağırdı, can havliyle:

— İdiris!...

— Bubaaa!...

Koştu geldi babasının yanına. Halo dayı:

— Oğul, dedi, gopmıyak biribirimizden bi gaybedersek biribirimizi, yandık belle ki, nasıl belle...

Yol, ilerde biraz tenhalaştı... Halo dayı, yoldan geçen iyi giyimli birini çevirdi:

— Bakan mı oğul, dedi, biz burya çalışmaya geldik, acep nerde iş var ki?

Adam:

— Vallahi ben bilmem ki, dedi.

Sordu:

— Ne iş yapacaksınız?

— Amalelik...

— O zaman siz inşaatlara bakacaksınız...

— İnşaat?

— Evet, yapılan binalar, apartmanlar var, onlara gidin sorun...

Adam hızlı hızlı yürüdü gitti. Bakakaldılar ardından. Oysa ki Halo dayı:

— Ne vardı sanki babasının hayrına bize öyle bi yer gösderseydi, dedi.

Bir yokuşa vurdular... Bir kebapçı dükkânı, ardından bir gazete bayisi sonra tekrar bir caddeye çıktılar. Halo dayı:

— Hıh, dedi, bak oğul garşıda bi ev yapıyorlar...

Ev dediği, sekiz katlı bir binaydı. Binanın da hemen hemen kaba inşaatı bitmek üzereydi. Kapısına vardılar. İkisi de korktular içeriye girmeye. Ama bekle bekle olmazdı ki, bugünden öküz parasının bilmem kaç kuruşunu atmak gerekiyordu bir yana... Daldı Halo dayı içeriye, İdiris'e:

— Gel oğul, dedi, yimezler ya bizi...

Merdivenleri çıktılar. Birinci katta, burma bıyıklı biriyle karşılaştılar. Burma bıyıklı:

— Ne arisiz? diye sordu.

Halo dayı:

— Heç, dedi, amalelik arıyoruk...

— Oğlana mı?

— İkimize.

— Senden geç bi kere hemişerim, hırifleміşin sen...

Halo dayı, umutla baktı bu burma bıyıklı, adamın yüzüne:

— Hemşerim, dedi, sen hele bi iş ver bana, bi kürek ver o zaman gör. Daş daşıyım, gum daşıyım, sına bi emmini hele sına...

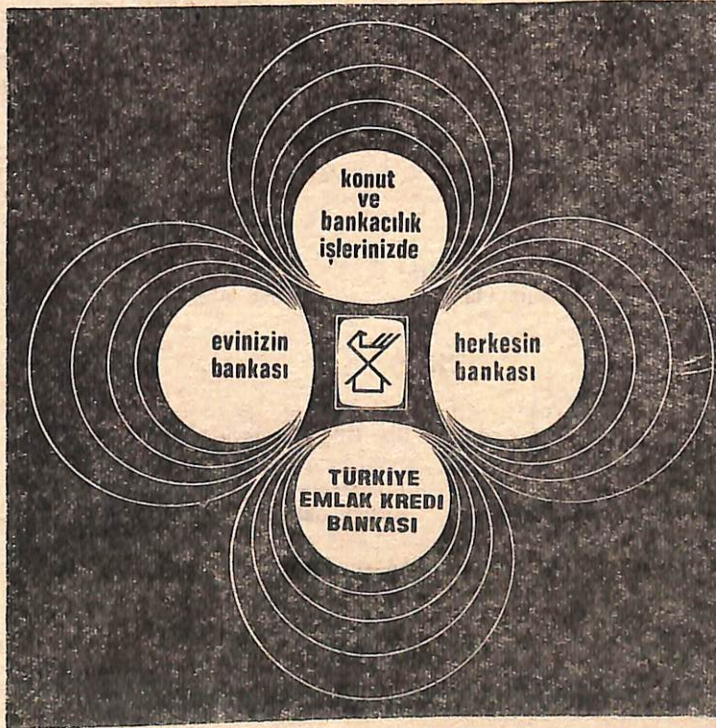
Güldü burma bıyıklı adam:

— Yok dayı, dedi, bizim burda zatime amalelik işi yok, ince iş başladı bizde. Siz yeni yapılan binalara gedeceniz, oralarda var iş. Oğlana verirler amma, seni bilmem...

— Hemşerim guvvatlıyım ben...

— Yok dayı yok, vermezler, ben bilmez miyim Isdanbıl'ı. Isdanbıl'ın adamına genç ilazım genç, o gençliği yimek, tüketmek için. Senin nireni yiyecekler, ha dayı?...

İçi ürperdi Halo dayının. Gerçekten bu burma bıyıklının dediği gibi kendine iş vermezlerse ne yapardı?

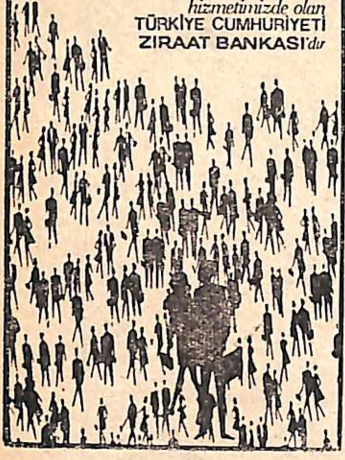
(Basın : 60848 - A - 20167 — 56

• Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası •

SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul.

Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 150 kuruştur.

(Basın: 60686 . A . 21458 — 57)

Nasıl biriktirirdi öküz parasını? Dedikleri gibi oğlunun üstüne yük mü olurdu? Ya Dingil Zako, ya Dik Yusuf, ya şişgo Bedo, ne demezlerdi onun için. Yarın birgün bir hemşerilerine raslayınca, gidip demez miydi Mescitli'de:

«Ühüüü, görmeyin Halo dayınızı, tez gelecek amma. sizden, kövlüden utanıyor. Oğlanın gazandığını yeyip tükediyo Isdanbıl yerinde. Bire herif, heç olmazsa insan oğlanın yakasından düşer gelir de, bâri çocuk başlık parası gazansın deyi. Amma onu da yapmaz, inatçı pezemek...»

Halo dayı:

— Hemşerim, dedi tekrar burma bıyıklıya, ver şurdan bana, bak bak, şu gapıyı ver, ver daşıyım en yokarı yere, geri endiriyim burya, sona gene daşıyım yokarıya, isdersen bi daha , bi daha daşıyım, garibik, yabanık, hadi bize bi iş ver...

Adam:

— Dayı, dedi, dedim sana, bizim burda ince iş başladı diye. Siz temele gedeceksiniz temele, temel gazacaksınız...

— Gazarım, dedi Halo dayı. Gösder hemen gaziyim...

— Bulacaksınız dayı... Geçin şöyle gedin Gocamusdapaşa'ya, sona Beşşikdaş'a, Fatih'e, oralarda bi yığın inşaatlar var... Amma deyim bi daha, seni çalışdırmazlar...

Tekrar inmeye başladılar korkuluksuz merdivenlerden. Halo dayı, oğlunun yüzüne bakamıyordu. Burma bıyıklının söylediği söz, kulağında çınlıyor, sonra, oradan burgu burgu beyninin orasına burasına saplanıyordu:

«Seni çalışdırmazlar, seni çalışdırmazlar»

— Oğul, dedi İdiris'e, niye ki beni çalışdırmazlar?

— Bilmem buba, belkim ehdiyarsın diye.

(Devamı var)

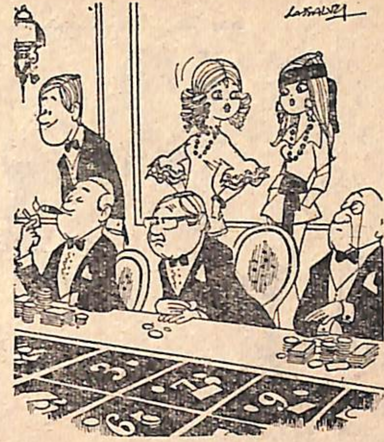

(Basın: 60686 . A . 21458 — 57)

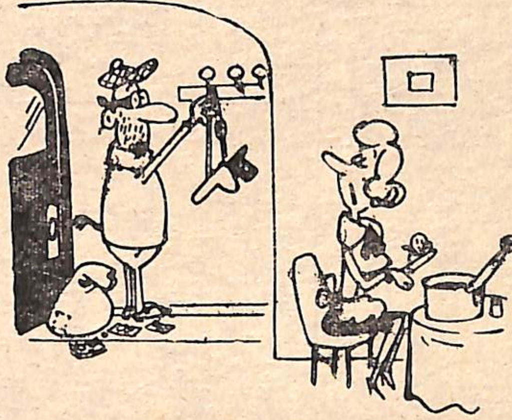

Önemli sebep

İşi bırakmak isteyen genç hizmetçiye evin hanımı sordu:
— İşi ağır mı buluyorsunuz?
Bir öfkeyle pılısını pırtısını toplamaya çalışan hizmetçi cevap verdi:
— Hayır madam.
— Aylığınıza zam mı istiyorsunuz?
— İlgisi yok madam.
— Biraz fazla titiz oluşumdan mı şikâyetçisiniz?
— Asla!
— Öyleyse çocukların yaramazlığı canınızı sıktı!
Dertli dertli içini çeken genç hizmetçi:
— Yanılıyorsunuz madam, dedi. Şikâyetim ne çocuklardan, ne sizden... «Eve gelen erkek ziyaretçilere kapıyı sen açmayacaksın; erkek misafirlere sen hizmet etmeyeceksin» diye durmadan kıskançlık kavgaları çıkaran eşinizden!...

— Hangisini seçeceksin?..
— Hangisi daha çok kazanırsa onu!..

— Bankaya uğramayı unutmadın ya?!.

Ne yaparmış?

Diktirdiği üçüncü elbisesinin son provasına giden adam:
— Sizin kadar tok gözlü bir terzi daha görmedim, dedi. Bir kerecik olsun, «Şu borcunuzu ödemenin zamanı geldi artık» dediğinizi duymadım.
— Aman mösyö, diyerek gülümsedi terzi, emeğimin karşılığını asla bir dilenci gibi istemem.
— Evet ama ya müşteriniz de sizin gibi düşünerek borcunu ödemezse ne yaparsınız?
— Bir centilmen gibi, icra memurunu kapısına yollarım!

Saat başına...

Umberto, gece yarısından sonra saat ikide eve dönmüştü. Kapıda onu karşılayan kaynanası söylenmeye başladı:
— Daha erken gelemez mi idin, hastaneden telefon ettiler, karın iki çocuk doğurmuş!...
Çakır keyif Umberto, kaynanasının sırtını okşadı:
— İsabet oldu saat ikide döndüm, iki çocuk sahibi olduğumu öğrendim, ya saat onikide dönseydim!...

— Sınav notlarını söylemene hiç lüzum yok artık!..

Evlilik ve av

İnsandan çok vahşi bir hayvanı andıran kadın, göğsünde av madalyası taşıyan bir konuğa sordu:
— Eğer karınız olsaydım, yemin ederim ki bu madalyayı size taktırmazdım! dedi.
Adam hayretle sordu:
— Neden?
— Çünkü, bir günlük cesaretin sembolünü ömür boyu ona buna teşhir etmekten daha gülünç bir şey yoktur da, ondan!
— O halde, kocanızın alyans takmasına neden izin veriyorsunuz?

Sonucu söyle?

Futbol hakemi olan müşterisini karşısına alan falcı:
— Sizi yemyeşil, büyük bir alanda görüyorum, dedi. Sağa sola kıvrak çalımlar atarak büyük bir hızla koşuyorsunuz. Arkanızdan da muazzam bir kalabalık geliyor.
Kireç gibi bir yüzle sordu hakem:
— Teferruatı bırak, çıkış tüneline yaklaşmış mıyım ona bak sen!

İflâstan sonra

İkisi de iş adamıydı ama birinin işi gitmiş, adamlığı kalmış; diğerinin zenginliği dillere destan olmuştu. İç piyasanın durumu, dış piyasanın oynaklığı derken söz dönmüş dolaşmış, aşk ve kadın konusuna dayanmıştı. Zengin olan:
— Çirkin bir kadının âşık olması kadar, dünyada bir erkeği perişan edecek başka bir şey yoktur, dedi.
İflâs eden iş adamı dertli:
— Vardır azizim, vardır, diye cevap verdi. Güzel bir kadının, cüzdanınıza yerleşen aşkı!...

— Benden başka evde kimse yok...
— Oh, oh.. çok memnun oldum!..

Sakatmış

Okula başladığının ilk gününü, son derece güzel bir genç kız olan öğretmeninin sipsivri göğüslerini incelemekle geçiren küçük Toto:
— Nasıl, okulundan ve öğretmeninden memnun musun? diyen babasına cevap verdi:
— Okuldan memnunum ama bayan öğretmende iş yok! Zavallının kamburu göğsünde çıkmış!

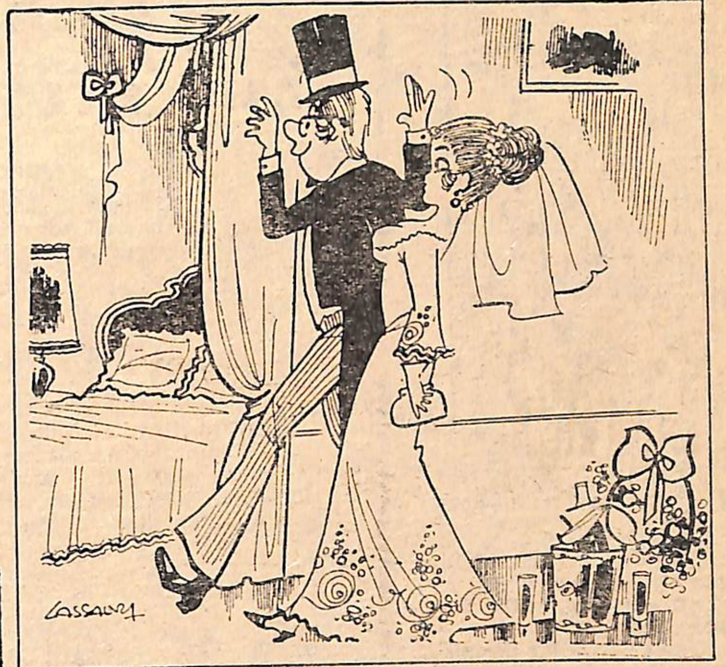
Cahil hoca

Okuldan dönen küçük Patris'e ablası, yeni öğretmenini nasıl bulduğunu sordu.
— İyi insan ama pek akıllı değil, diye cevap verdi küçük.
— Neden?
— Hem bana ismimi yazdırdı, hem de kendisi okuyamayıp, gene bana okuttu!

Dünya KARİKATÜRLERİ

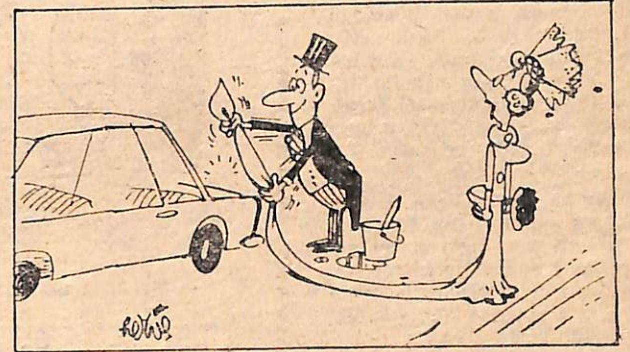
-AKLIMA GELDİ, YEĞENLERİME İKİ SÜTLÜ ÇİKOLATA YUMURTA ALACAKTIM!..

-HADİ BAKALIM, DOĞRU YATAĞA!..

YAZISIZ

YAZISIZ

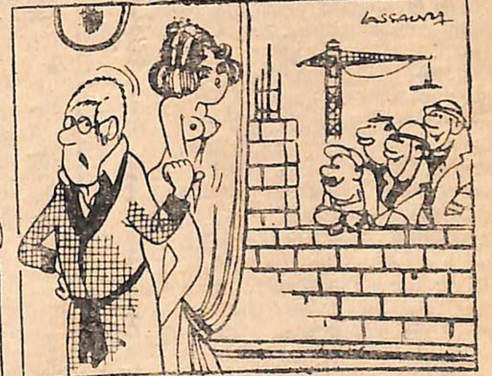
-YOK, YOK... BEN HAKİKİ TAVŞAN AVCISIYIM!..

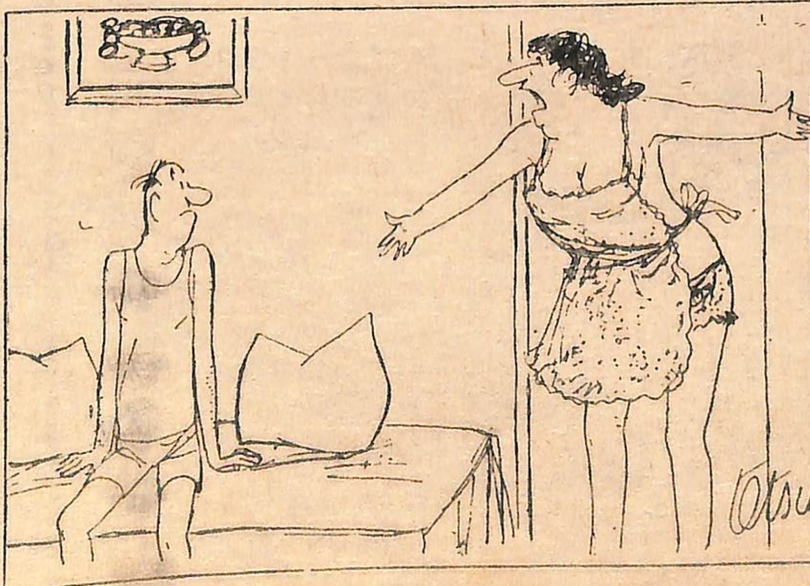
-ÇIPLAKLIĞA PAYDOS ARTIK

-KARŞIMIZDA YENİ BİR BİNA YAPILIYOR...

-PEK YAKINDA KOMŞULARIMIZ OLACAK!

-İKİ İŞİ BİR ARAYA SIKIŞTIRIRSAK BÖYLE OLUR... MERCİMEK FIRINDA YANMIŞ İŞTE!...

YAZISIZ

Tasarruflarınızı 3 Hazirana kadar
Türkiye İş Bankasında toplayınız...
26 Ağustos Zafer Çekilişine katılınız!
5 Milyon tutarında konforlu apartman daireleri,
zengin para ikramiyeleri sizleri bekliyor.

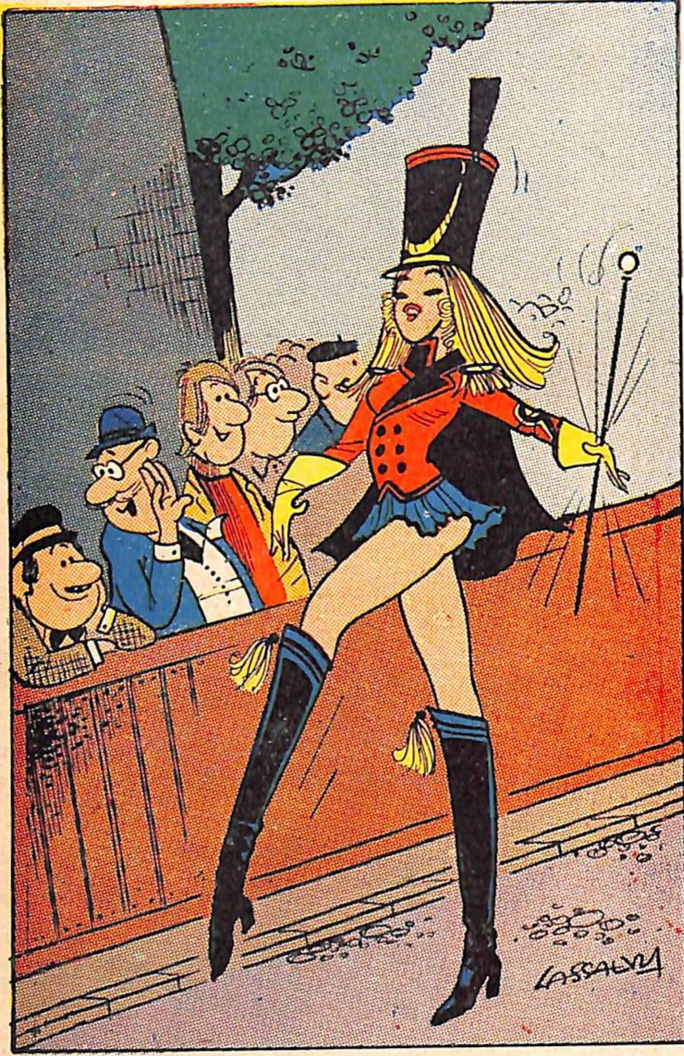
ZAFER ÇEKİLİŞİNDE ZAFER, İŞ BANKASINDA HESABI OLANLARINDIR

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 1025 — 58)

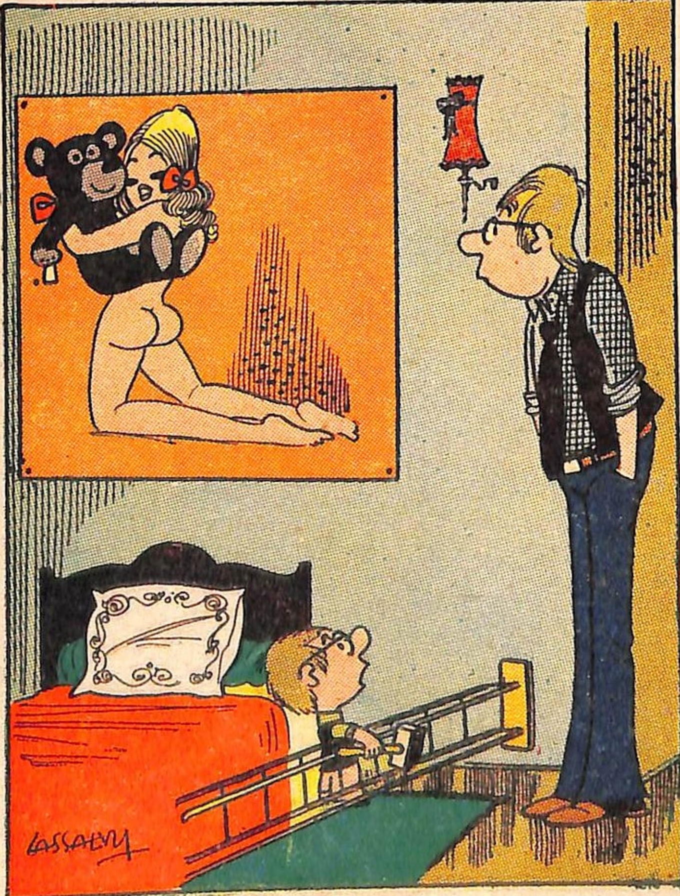
Akbaba

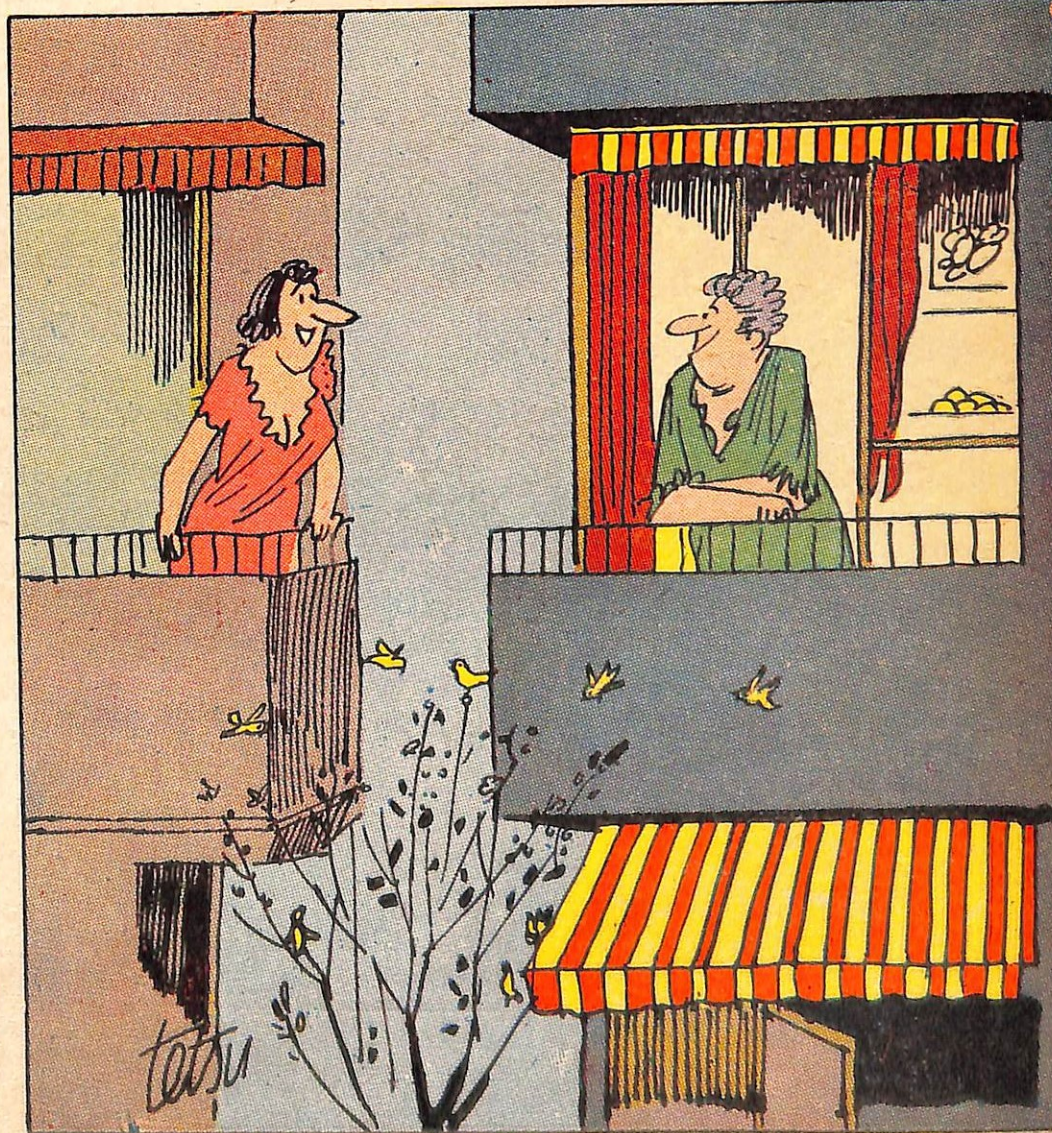
-NASIL, BÖYLE BİR ASKERLİK AR-
KADAŞIN OLMASINI İSTEMEZ MİSİN?

-İZİN VERİN DE ŞU PULLU ETEĞİ-
NİZİ ÇIKARAYIM!

-NE Mİ YAPTIM? GÖRMÜYOR MUSUN,
AYIMIN RESMİNİ ODAMA ASTIM!

-NE GÜZEL MEVSİM ŞU İLKBAHAR...
ÇİÇEKLER, KUŞLAR VE ERKEKLER!